

[4th March 1969]

Provided that the assignee shall be entitled to pay, at any time, any sum in excess of the annual instalments and such excess shall be adjusted towards the subsequent instalment or instalments."

I request the House to accept the motion.

VICE-CHAIRMAN : The question is :

" That the following amendment to the Madras Land Reforms (Disposal of Surplus Land) Rules, 1965, published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-1240 of 1965, dated the 25th November 1965, at pages 1284-1296 of Part V of the *Fort St. George Gazette*, dated the 1st December 1965, which it is proposed to make in exercise of the powers conferred by sub-section (1) of section 94 of the Madras Land Reforms (Fixation Ceiling on Land) Act, 1961 (Madras Act 58 of 1961), be approved under the proviso to the said sub-section :]

DRAFT AMENDMENT

For sub-rule (3) of rule 6 of the said rules, the following sub-rule shall be substituted, namely :—

(3) The value for the surplus land and for the buildings and trees thereon, if any, shall, at the option of the assignee, be payable in a lumpsum or in equal annual instalments not exceeding twenty, with interest at the rate of five per centum per annum on the outstanding instalments :

Provided that the assignee shall be entitled to pay, at any time, any sum in excess of the annual instalments and such excess shall be adjusted towards the subsequent instalment or instalments."

The motion was put and carried.

V.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1969-70 —cont.

MR. VICE-CHAIRMAN : Now we will take up discussion on the Budget for 1969-70. Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi will now speak.

* THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI : Mr. Vice-Chairman, Sir, I am happy to note that the Resolution of my party adopted by this House recommending that free education be introduced in the Pre-University has not only been accepted in principle, but it has been implemented. I think, Sir, this will be probably the appropriate moment to stream the students, who will flock these pre-university classes, which are already overcrowded. I request the authorities to stream them in such a way as to suit their aptitude, and intelligent quotient, so that they are diverted to other courses. I mentioned this even last year requesting the then Education Minister that job assessment for the next five years should be made, and the courses in Polytechnics already in existence or those to be installed should be

4th March 1969] [Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi]

properly planned and that students should be given proper directions at the high-school level itself in this regard, so that they might choose a career most suitable to them, and may not swell the number of the educated unemployed. On the other hand, Sir, I learn that four more Arts Colleges are to be opened in the academic year. It is high time that our Education Department paused before going on like this indiscriminately opening new Colleges. Otherwise, as I said, to many people this will cause more heart-burning. The assesment of jobs in the coming years should not be a difficult problem if a committee of educational experts and technical experts is formed immediately so that in the next two months before the next academic year begins they can make a proper assessment and so divert the students. We saw at the commencement of the present academic year that several seats in the existing technical institutions remained unfilled, because many of those who had come out of the polytechnics and the engineering colleges found themselves unemployed.

4-40
p.m.

Sir, just now I have received a letter from one Sanskrit Pandit in Neyveli, a victim of the two language policy of the Government. The Sanskrit language is our ancient heritage. When foreigners are taking steps to promote the study of this rich language, it is a pity, Sir, that our children are denied the study of this language. I know that this language has been given as an elective. But under modern conditions, when there are other erectives, which will probably give them suitable jobs, readily, no student will come forward to learn this language, except as a matter of love for the language. The pity of it is that the Government who profess so much love for Tamil have also put a hatchet on the learning of Tamil by their two language policy. Many Punjabis, Bengalis, Sikhs and others residing here have a desire to learn that language. But unfortunately by this two language policy of the Government, they have been denied that opportunity. I think the Government should bestow second thought on this and devise ways and means by which at least the student will have the option to learn Hindi or Tamil or Sanskrit, whichever they want to.

Sir, the Madras State has been unique in that it has had men of the calibre of Dr. S. R. Ranganathan and Sri K. V. Krishna-swamy Iyer who have truly and well laid the foundations of the library movement in this State. It is only here in this State of all the States that a library cess is collected. We see a very splendid building in Mount Road, the very imposing and well-equipped Madras District Library. But the libraries throughout the State, I am afraid, are not functioning to our satisfaction. The library cess is not collected fully, because the panchayat officials are not very keen on this, especially because they have to collect it along with the house tax. The Government also only match the collections. So, some libraries do suffer for want of adequate finance. Even where finance is available, it is

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi] [4th March 1969]

rather lopsided in the sense that more money is spent on administration. A district library, which has to spend Rs. 3 lakhs on administration has got a poor sum of Rs. 30,000 for the purchase of books. Here again, in most places libraries are sometimes confused with reading rooms. I am told that a major portion of the available money is spent on buying popular journals and newspapers rather than on books. There are, I am told, more than about a thousand libraries in this State. Instead of consolidating and improving the existing facilities, the districts seem to be vying with each other in scoring a century. They seem to be mistaking the library field for the cricket field. They are keen on opening the hundredth branch and more money is spent on the staff. There is little left to buy books. This is a sorry state of affairs and should be rectified.

I learn from a recent Gazette notification that a State Library Committee has been set up and a few members have been elected to it. I do not know what the functions exactly are. But I do hope that the Committee will go into all the details of the working of the libraries and devise ways and means by which the libraries will be better used by the public. In the neighbouring State of Kerala, instead of giving libraries cash grants, what the Library Committee does is to draw up a panel of suitable books and send that panel to the branch itself from which the branch is supposed to choose the books it wants, I learn that 1,200 titles appear in the Tamil language of which, I am sure there will at least be a hundred worth while books. If our present Government also will take a similar step and draw up a list of 100 good titles and distribute them to the local library committee, it will be of great help to them in choosing really good books, which should find a place in the shelves of all the libraries. I am able to know about Tamil books, in detail, because I am a minor publisher in my own right. I publish only a few titles in a year, but there are more senior publishing houses, and they have done yeoman service to the State. They should be helped.

Here again, Sir, I find there is a little confusion. In a particular district, they had no Chairman for the past three years. Without a Chairman and the local library authority, I do not know on whose sanctioning authority, they have been purchasing books and how the allotment has been spent and on whose choice these books were bought. I am sure the Audit Department would have to say something about this.

Again, Sir, in another district, the Chairman selects certain titles and on the very next day, a contrary order from the Secretary, who is the Hon. Secretary, cancelling the Chairman's selection is received. This sort of dyarchy should not exist. Either scrap the whole thing or fix the responsibility on one person. Of course malpractices are going on. The officials are blaming the publishers and the publishers are blaming the officials. There is no point in mutual recriminations. A full stop

4th March 1969][Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi]

should be put to this. The Central State Committee should choose the books or the local branches should choose the books they want. Either way, you can, I am sure, overcome the evil.

Sir, the librarians also have a grievance. Most of them are trained librarians. There are three categories of them. Those who are employed directly by the Government, those who are employed by the private colleges, and those employed by the private libraries, are getting different scales of pay. Their scale of pay should be brought on a level with that of the college lecturers. Their tenure of service should be made secure, especially in view of the fact that the Central Government have come forward to meet the additional expenditure up to eighty per cent.

I am glad, Sir, that the present Chief Minister and his Cabinet have also reiterated that they would follow the Gandhian tradition and uphold Prohibition. But mere lip sympathy for the cause would not do. I find that in the so called pharmacies malpractices are on the increase.

When Thiru R. Venkataraman was the Minister he brought in a Bill to restrict the private educational institutions and to control the racket there. Similarly, may I request this Government to bring in a Bill so that pharmaceutical chemists may have their own shops with due restrictions? We should not allow every Tom, Dick and Harry to hang a board at any place and call it a pharmacy. I know there is a Drugs Act in existence. In spite of that Act, this has been flourishing and it is not very conducive to the policy of Prohibition. If the Government really mean to enforce it, they must come forward to devise means to control the sale of illicit liquor which is so merrily going on.

4.50
p.m.

(Mr. Chairman in the Chair.)

THIRU G. SWAMINATHAN: The Drugs Act covers medicines manufactured according to the Allopathic system. Kashayams and other things that are being sold by pharmacies are being manufactured according to the Ayurvedic and Siddha Systems of Medicine over which the Drugs Act has no control at the present juncture.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI: I thank the hon. Member for his information. But I am afraid this requires looking into. Illicit liquor is freely available; even in pan-shops if you ask for ginger you get it in Madras city; outside you ask for Kumbakonam sada. With due apologies to the people of Kumbakonam, I am afraid these things are going on brazenly. (Interruption) I belong to Pudukkottai.

From drink, I now go on to food. Food adulteration is a racket which has been going on. The punishments meted out are not deterrent enough, the cases booked are not prosecuted and even where they are prosecuted, the punishment is not adequate. It is high time that the Law Minister and the Food Minister sat

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi] [4th March 1969]

together and saw that an end was put to this also. I know there are several vested interests in this and it will not be an easy job, but it has to be tackled.

I would like to know from the Food Minister why there is subsidy only for boiled rice and not for raw rice. Is it probably because they think that boiled rice is bought only by the poor and not by the rich or *vice versa*? I think the policy should be uniform or it should be scrapped.

For the past few days no kerosene has been available in the T. Nagar Branch of the T.U.C.S. People are put to a lot of hardship. I know it is a temporary phase. But, as it is, there are households which depend solely upon kerosene. It is a hardship to the middle class educated who solely use kerosene. The lower middle class also depend upon it as the cost of wood fuel is high.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அரசாங்கம் கவனித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. இதைக் கவனித்து ஸென்டிமென்ட் செய்யும்.

மொரார்ஜி தேசாய் வரி போட்டுவிட்டதால் சிலர் ப

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI : அவர்கள் போட்டு விட்டுப் போகட்டும், இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது ?

Sir, I consider the present water scarcity a blessing in disguise; yet it will make the Government think keen on alternative sources and schemes. The underground water-supply scheme has been in existence for more than two years now. But somehow it has been dragging. It should not be allowed to drag on flag. It should be whipped up and followed up so that a permanent source of supply may be ensured throughout Tamil Nadu from these underground resources which the Almighty has so kindly bestowed on us.

At Mahabalipuram a good Government Stapani School has been functioning and turning out students who have come out very skilled in the art of temple repair and building. Formerly, a few junior engineers were employed by the Government to attend to the temple. But now I am informed that their services have been dispensed with. Excepting for one or two devasthanams which employ engineers, all these stapanis are let loose just to fend for themselves. There is no point in training people and leaving them in the lurch. As years go by more and more temples are falling into disrepair and they need a lot of attention. I am sure the department has enough funds to see that these stapanis are employed at least on an *ad hoc* basis to begin with so that they may make a survey of those temples which are in need of immediate small repairs, and that will give these students some incentive and a job. Otherwise, at some stage, the Government may have to close down this school just as the other Harihara Kalakshepam School had to be closed down.

4th March 1969] [Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi]

Almost daily we have to witness the sorry plight of the transport buses breaking down especially during peak hours in the City of Madras when both students and the office-going public are in a great hurry to reach their destination. Attempt should not only be made to keep all the vehicles in good repair but may I suggest that an incentive be given to drivers who take extra care of their vehicles and which have the least repairs?

I am sorry to find that pensioners, especially teacher pensioners, in spite of the eloquent pleas of the hon. Member Thiru Krishnamoorthy and other able members have fallen on deaf ears this year also and they are in a sorry plight. But I would add my humble voice and include another category of pensioners also in that plea. There are about two to three thousand young destitute widows in our State. My request to the Finance Minister is to set apart Rs. 5 lakhs for them so that each one may get Rs. 25 per mensem which only comes to Rs. 300 per annum, instead of driving these young women into the streets which may create a social and moral problem. This Cabinet and both Houses of the Legislature will earn their gratitude by awarding them this meagre pension.

Sir, the other day I had the experience of driving towards Ambattur. I was rather shocked to find a number of red flags fluttering there. It was a very sad experience. It may make us think for a moment which party is ruling this State.

திரு. வி. ராகவானந்தம் : தொழிற்சங்கங்களும் செங்கொடிதான். அரசியல் கட்சிகள் மட்டும் செங்கொடி உபயோகிக்கவில்லை.

திருமதி லட்சுமி கிருஷ்ணமூர்த்தி : தொழிற்சங்கங்களிலும் தொழிற்சாலைகளின் வாயில்களிலும், தெருவெங்கும் செங்கொடி மட்டும்தான் காணப்பட்டது.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : Warning -க்கு கூட செங்கொடிதான்.

THIRU C. P. CHITRARASU : Just like any other party, the Communist Party also can fly its flag.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI : I am glad to see that the hon. Member Thiru Chitrarasu agrees that the Communist Party has this flag which means that other parties can fly their flags. But what I saw only red flags unrelieved by any other colour.

MR. CHAIRMAN : The red flag scares bulls.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI : I am afraid that the red scares all democratic citizens.

I know the Chief Minister is quite firm in dealing with such problems. But I am sure he wants to maintain industrial peace also. That is very essential for the growth and progress of our State. With all my sympathies for labour that their rights must be

p.m.

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthi] [4th March 1969]

ensured, I feel that the erring and violent labour must be made to understand that their liberty ends where my own begins. They cannot indulge in violence. Sir, I happened to see a young Engineer, an enthusiastic, and energetic young man. His arm has been very badly hurt. I called on him. Sabotage has been suspected. Whatever your rights are and whatever be the wrongs you must not forget that after all we are all brothers and we are all human beings. There are ways and ways of fighting our cause. The end never justifies the means.

Lastly, Sir, about the rights and wrongs, some of the junior members seem to feel that two wrongs make a right. Let me humbly point out, Sir, to them that two wrongs never make a right. Sir, my party has committed a few mistakes. After all, nobody is infallible. We may continue to make mistakes but it never justifies you who are in power to continue to make mistakes. After all, the electorate did not elect you to continue to commit the mistakes, the same mistakes which my party might have committed advertently or inadvertently. I hope that lesson will go home and I feel we will act in a more dignified way more suited to this chamber of which we have very worthy examples. We can do very well by following them.

Thank you, Sir.

* திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரிக்கும் அடிப்படையில் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இது ஒரு நல்ல பட்ஜெட் என்று நான் பாராட்டி வரவேற்று என்னுடைய பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்த்தால் முதன்முதலில் நம்முடைய கண்ணில் படுவது கிட்டத்தட்ட 167 கோடி பற்றாக்குறை என்பது. இன்னும் எதார்த்த நிலைமையைச் சொல்லப்போனால் கிட்டத்தட்ட 19½ கோடி ரூபாய் அளவில் பற்றாக்குறை விழுந்து இருப்பதாக நமக்குத் தென்படுகிறது. நம்முடைய மாநிலத்தில் மாத்திர மல்லாமல் நம்முடைய நாட்டிலே உள்ள மற்ற பல மாநிலங்களிலும் தயாரித்து இருக்கிறார்கள். இப்படித் தயாரிப்பது நல்லது என்ற முறையிலே தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறதைக் காண முடியும். இப்படித் தயாரிப்பதிலே ஒரு லாபம், பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைத் தயாரித்த காரணத்தால் இதைக் காட்டி மத்திய அரசிடம் இன்னும் அதிகப்படியான பணத்தைக் கேட்கக் கூடிய வாய்ப்பு நமக்கு ஏற்படுகிறது. அதற்காக இப்படிப்பட்ட பற்றாக்குறை பட்ஜெட் நம்முடைய மாநிலத்திலே மட்டுமல்லாமல் காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்கின்ற மாநிலங்களிலும் போடுகிறார்கள். அந்த முறையிலே பார்த்தால் நம்முடைய மாநிலத்திலே போடப் பட்டிருக்கிற பட்ஜெட் மிக நல்ல பட்ஜெட் என்று பாராட்டுகிறேன். பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைப் போட்டு விட்டு நாம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு மனுப்போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறோம். ஏன் இப்படிச் செய்ய வேண்டும்? எங்களுடைய கட்சி மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம், சுயாட்சி வேண்டுமென்று

4th March 1969] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கோருகிறது. நான் சார்ந்திருக்கும் கட்சி மாநில அரசுக்கு பெரும்பாலான அதிகாரங்கள் தேவை என்று கூறுகிறது. நாம் உரிமையோடு கேட்க வேண்டிய விஷயங்களில் கூட நாம் ஏன் மனுப்போட வேண்டும்? அவசியம் என்ன? சாதாரணமாகப் பார்க்கும்போதும், இந்த பட்ஜெட்டிலேயும் மாநில அரசுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இருக்கின்ற உறவு முறையும், மாநில அரசு மத்திய அரசுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் தெரியவரும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் ஓரளவுக்கேனும் எடுத்துக் காட்டி இருப்பாரானால் அதை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன், நானும் என்னைச் சார்ந்தவர்களும் வரவேற்று இருப்போம். ஆனால் அதைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லப்படவில்லை. குறிப்பாக நான் சொல்ல விரும்புவது மத்திய அரசிடமிருந்து மாநில அரசுக்கு வரக்கூடிய பணத்தில் கிட்டத்தட்ட 60 சத விதம் பணம் திட்டங்களுக்காக வருகிறது. ஆகவே இதைத் தான் “Committed Expenditure”

“Plan” காரியங்களுக்காக வரக்கூடிய பணமாக 60 சத விதம் பிளானிங் கமிஷனாலே (Planning Commission) ஒதுக்கப்படுகிறது. ஒதுக்கப்படுகிறது. பாக்கியுள்ள 40 சதவீத பணம்

“Finance Commission” ஒதுக்குகிற பணம். ஆனால் நம்முடைய அம்சியல் சட்டத்தின் 239 பிரிவின் படி இந்த நாட்டிலே அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரே ஸ்தாபனம் “Finance Commission” கான். திட்டக் கமிஷன் அல்ல Finance Commission தான் மாநில அரசிற்கு மத்திய அரசிடம் இருந்து எந்த விதித்திலே பணம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஆனால் காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு சட்ட சீர்தியாக, அரசியல் சட்டப்படி Finance Commission செய்ய வேண்டிய காரியத்தை பிளானிங் கமிஷன் செய்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் திட்டக் கமிஷனிடத்திலே மாநில அரசுகள் மண்டியிட வேண்டிய அவல நிலை உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய கருத்து மாநில அரசிற்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை. மாநில அரசிற்கு ஒதுக்க வேண்டிய பணம் முழுவதும் பிளான்ஸ் கமிஷன் ஒதுக்க வேண்டும் என்ற நம்முடைய நிலையை நாம் மத்திய அரசிற்கு எடுத்துச் சொல்லியாக வேண்டும். திட்டக் கமிஷனை நாங்கள் அங்கீகரிக்க முடியாது என்பதையும் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லியாக வேண்டும்.

இன்னொரு விஷயம், இந்த பைனான்ஸ் கமிஷனை இஷ்டப்பட்ட நேரங்களில் போடுகிறார்கள். இஷ்டப்பட்ட நேரங்களில் முடிவெடுக்கிறார்கள். அது ஒரு Continuous body ஆக இல்லை என்ற நிலைமை கூட இருக்கிறது. இந்த பைனான்ஸ் கமிஷனை ஒரு நிரந்தர அமைப்பாக அக்கி மாநிலங்களுக்கும் மத்திய சர்க்காருக்கும் உள்ள தொகைகளை அது பிளான் தொகையானாலும் சரி, வேறு காரியங்களுக்காக உள்ள தொகையாக இருந்தாலும் சரி, இந்த பைனான்ஸ் கமிஷன் ஒதுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கோரிக்கையை நம் மாநில அரசு வைக்க வேண்டும்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [4th March 1969]

இரண்டாவதாக, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் வாஞ்சை பற்றி சொன்னார்கள். அழகாகக் குறிப்பிட்டார்கள். காலையில் பாரம்பரியமாக ஆங்கிலச் செய்தி வந்தால், இது 8 மணி என்று கெடியாரத்தைத் திருப்பி வைக்க உபயோகமாக இருந்தது என்று. ஆனால் காலை 8¼ மணிக்குக் கூட கடிசாரத்தைத் திருப்பி வைக்கலாம் என்பதுபோல் மத்திய அரசிலிருந்து பதில் வந்தது போல் சொன்னார்கள். அந்த நிலையில் மத்திய சர்க்கார் நம்முடைய மாநில அரசின் எந்தவிதமான கொள்கைகளையும் கேட்பது இல்லை, அதே போல் என்.சி.சி.-யை பொறுத்தவரையில் மத்திய சர்க்கார் நாம் சொல்லுவதற்கு செவிசாய்க்கவில்லை. சேலம் உருக்காலை பொருத்தவரையில் நாம் என்ன சொன்னாலும் மத்திய சர்க்கார் நம்முடைய சொல்லுக்கு செவிசாய்க்கவில்லை. ஆனால் நாம் சொல்லுவது எல்லாம் இதுதான். நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தின்படியே State and Centre relationship மாநிலங்களுக்கும் மத்தியத்திற்கும் ஏதாவது தகராறு ஏற்பட்டால் அந்த தகராறுகளை தீர்க்க நாம் ஜனாதிபதியை அணுகி அதற்காக ஒரு கவுன்சிலை அமைக்கச் சொல்லுவதற்குக் கூட நமக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அதுமாதிரி ஒரு கவுன்சிலைப் போட்டு அங்கே பிரச்சனைகளை விவாதிக்க வேண்டும். உண்மையில் அது உருவாகுமானால் நம்முடைய மாநில அரசுக்கு இன்னும் அதிக அளவில் மத்திய அரசு மதிப்பு கொடுக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நான் பேச விரும்புவது கூட்டுறவு சம்பந்தமான விஷயம். நல்ல சந்தர்ப்பம் என்றே நினைக்கிறேன். மாண்புமிகு கூட்டுறவு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அமைச்சரானவுடன் இந்த கூட்டுறவுத் துறையை நல்லமுறையில் வளரச் செய்யவேண்டுமென்பது மட்டுமல்ல, லாபம் உள்ள தொழிலாகவும் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்த நாட்டில் மிகவும் கஷ்டமான காரியம் ஏதாவது உண்டு என்றால், உதாரணமாக, ஊசி காதில் யானையை நுழைப்பது போன்ற ஏதாவது கஷ்டமான காரியம் உண்டு என்றால் அது கூட்டுறவுத் துறையை லாபகரமாக்குவதுதான். அந்த ஒரு பெரிய பொறுப்பை அவர் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் இருக்கிற பெரிய கூட்டுறவு சங்கங்கள் உண்மையிலேயே டி.யு.சி.எஸ். கூட நஷ்டத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் எவ்வளவு தூரம் இத்துறையை லாபகரமாக ஆக்க முடியும் என்று நிரம்ப சந்தேகங்கள் உண்டு. ஆனால் நம்முடைய உணவுத்துறையில் நல்ல உற்பத்தி ஏற்படவேண்டும் என்ற நிலையில் விவசாயத் துறையோடு கூட்டுறவுத்துறை ஒருங்கே இணைந்து நல்லமுறையில் வேலை செய்தாக வேண்டும். ஏன் சொல்கிறேனென்றால் கூட்டுறவுத் துறையைப் பொறுத்தவரையிலும் நம் நாட்டிலுள்ள நிலச்சுவான் தார்களைப் பற்றிய எல்லா கணக்குகளையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் இது ஒரு latest information. National Sample Survey Report 8th record on rural sector Statistics No. 65/64-65

4th March 1969] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

published by the Cabinet Secretariat of Statistics No. 66 of India.

இதிலுள்ள விஷயங்களை வைத்துக் கொண்டு புள்ளிவிவர முறைப்படி 1965-66-ம் ஆண்டுக்கு தொகுத்திருக்கிறேன். 1965, 66 வருஷத்திலே நம் நாட்டிலே எவ்வளவு நிலச்சுவான்தார்கள் இருந்தார்கள், அவர்களுக்கு எவ்வளவு எவ்வளவு இந்த கூட்டுறவு சங்கங்கள் உதவ வேண்டும், இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்கள் எவ்வளவு உதவினால் எந்த அளவில் உணவு உற்பத்தி பெருகும் என்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட காரியங்களை பார்த்தால் நிலச் சுவான்தார்களின் 'ஒரு 'இமேஜ்' பிரத்யட்சமான நிலைமை தெரிகிறது. நிலச்சுவான்தார்கள் என்றால் பெரிய பணக்காரர் என்று உறுதியான அபிப்பிராயம் சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்படாது. 1965-66-ல் இந்த மாநிலத்திலுள்ள மொத்த நிலச்சுவான்தார்கள் 58 லட்சம் பேர் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். விவசாயத்திற்குரிய நமது மாநிலத்திலுள்ள arable lands மொத்த பரப்பு 166 லட்சம் ஏக்கர். இந்த 58 லட்சம் நிலச்சுவான்தார்களில் 5 ஏக்கருக்குள் இருப்பவர்கள் 46 லட்சம் பேர். ஐந்து ஏக்கரிவிருந்து 20 ஏக்கர் வரையில் வைத்திருப்பவர்கள் 10 லட்சம் பேர். 20 ஏக்கருக்கு மேலாக நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் 136 லட்சம் பேர் என்று பார்க்கிறபொழுது மொத்தம் உள்ள இந்த 58 லட்சம் பேரில் 80 சத விசிதமான நிலச்சுவான்தார்கள் அதாவது 5 ஏக்கருக்குள் வைத்திருக்கும் 46 லட்சம் நிலச்சுவான்தார்கள் இருக்கிறார்கள். இதைத்தான் இதற்கு முன்பு வந்த அறிக்கையில் கூட நம் மாநிலத்தில் கிட்டத்தட்ட 120 கோடியிலிருந்து 136 கோடி அளவில் இந்த நிலச்சுவான்தார்களுக்கு செலவு செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நம்முடைய கிட்டங்களைப் பார்க்கிற பொழுது 36 கோடி அளவில்தான் இதற்காக நாம் செலவு செய்கிறோம். கிட்டத்தட்ட 25 சதவீதம் கூட இதற்காக செலவு செய்யவில்லை என்று பார்க்கிறோம். அதில் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் இந்தக் கூட்டுறவுத் துறை நம்முடைய நாட்டில் 64 வருஷமாக இருக்கிறது. இதை அரம்பிக்கும்போது ஏற்பட்ட ஒந்தொகை என்று தமிழில் சொல்லுவார்கள் அதாவது கணக்கு எமகாம் மறை அது. இப்போதும் single entry இருக்கிறது. double entry system வேண்டும். கோடிக் கணக்கான single entry அளவில் செலவு செய்யக்கூடிய ஸ்தாபனம் இன்னம் மறையில் இருக்கிறது. double entry -க்கு இன்னும் வரவில்லை. ஒப்படிப்பட்ட நிலைமையில் 5 ஏக்கருக்குள் வைத்திருக்கும் விவசாயிகளுக்கு கூட்டுறவுப் பணம் போய்ச் சேருவது இல்லை. இதை முன்பு வந்த கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக 20 ஏக்கருக்கு மேல் உள்ள நிலச்சுவான்தார்கள் அவர்கள் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களை கையில் வைத்துக் கொண்டு professional Co-operators என்று சொல்லுகிற வசையில் காங்களே தலைவர்களாக அண்டு அண்டுகாலமாக அனுபவித்துக் கொண்டு சாதாரண எளிய நிலச்சுவான்தார்களுக்கு இந்தப் பணம் போய் சேராத வகையில் செய்கிறார்கள். இதைப் பணம்

5-10
p.m.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [4th March 1969]

சாதாரண எளிய விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால் ஒழிய உணவு உற்பத்தி ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 1,160 பவுண்டுக்கு மேலே தாண்டாது. ஆனாலும் கிட்டத்தட்ட 10 வருஷ காலத்திலே ஒரு ஏக்கருக்குள்ள உற்பத்தியை இரண்டு பங்காக ஆக்கியிருக்கிறோம். என்றாலும் கூட ஜப்பானில் ஏக்கருக்கு எட்டாயிரம் பவுண்டு கிடைக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 1,200-லிருந்து கிட்டத்தட்ட 1,500 பவுண்டுக்கு வந்தாலே நாம் உணவு நிலைமையை சமாளித்துவிடலாம். பஞ்சமாக இருந்தாலும் கூட 5 லட்சம் டன் அல்லது 10 லட்சம் டன் அரிசி தான் தேவைப் படுகிறது. இந்த 5 ஏக்கருக்குள்ள நிலச் சொந்தக்காரர்கள் உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் கூட்டுறவுப் பணம் 80 சதவிதமான எளிய விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேரும்படியாக ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறபோது எவ்வளவு சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னேன். அங்கே உள்ள பெருச்சாளிகளை முதலில் அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அதுவரையில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் உருப்படாது. இதற்காக என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் முன்னால் வந்த கமிட்டி ரிப்போர்ட்டின் படியும் சந்தானம் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிட்டபடியும் 6 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக யாரும் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களில் தொடர்ந்து ஆறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் தலைவராக இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் ஒன்று வந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்றே நான்கருதுகிறேன். இதை ஒரு சமயம் நமது மதிப்பிற்குரிய அண்ணா அவர்கள் கூட வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். அடுத்து எந்த ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்திலும் அதிலுள்ள ஊழியர்கள் உறுப்பினர்களாக இருக்கக்கூடாது என்று வைத்து இருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக தனிப்பட்டவர்கள் நடத்திவரும் பெரிய பெரிய தொழில் நிறுவனங்களில் எல்லாம் தொழிலாளர்கள் சார்பில், ஓரவர் டைரக்டராக இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திப் பேசிவரும் இந்த நாளில் 'பார்ட்டிகிபேஷன் இன் தி மேனேஜ்மெண்ட்' கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் பணியாற்றப்பவர்கள் அதில் அங்கத்தினர்களாக இருக்கக்கூடாது என்பது நியாயத்திற்கும் வாதத்திற்கும் ஒவ்வாத ஒன்றாகவே இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். இப்படி பணியாற்றப்பவர்கள் கூட்டுறவு சங்கங்களில் அங்கத்தினர்களாக இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னால் எப்படி பார்ட்டிகிபேஷன் இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அடுத்து இப்படிப்பட்ட கூட்டுறவுத்துறை நிறுவனங்களில் உள்ள ஆடிட்டிங் முறையைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது அங்குள்ள முறையானது கூட்டுறவு டைரக்டரக்டு கட்டுப்பாட்ட மறையாக இருக்கிறது ஆடிட்டர் எவ்வளவு தான் ஒரு சங்கக்கிலுள்ள குறைபாடுகளைப் பற்றி எழுதி வைத்தாலும், ரெஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் கூப்பிட்டு உக்கரவு போட்டால் அந்த ஆடிட்டர் சான் எழுதியவற்றில் 90 பகுதியை எடுத்துக்கொண்டே போய்விடுவார். காரணம் அந்த ஆடிட்டரும்

4th March 1969] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அவருக்கு உள்பட்டவர். இன்னும் ஒன்று தனியார் நிறுவனங்கள் தங்கள் ஆண்டுக் கணக்குகளை எழுதிமுடிந்த ஆறு மாதங்களுக்குள்ளாக அந்தக் கணக்கு ஆடிட் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற Companies Act படி விதி இருக்கிறது. ஆனால் கூட்டுறவுத் துறையில் அப்படி இல்லை. பல வருஷங்கள் ஆனால் கூட அவற்றை ஆடிட் செய்ய வேண்டிய காலகெடு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

திரு. சா. கணேசன் : கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் கணக்குகளை எழுதி முடிப்பதற்கே பல ஆண்டுகள் ஆகின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இப்படி கணக்குகளை எழுதி முடிப்பதற்கே ஆண்டுகள் பல ஆகின்றன என்று சொல்லும் போது அவற்றின் தணிக்கையை முடிப்பதற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகும் என்று எங்குச் சொல்லத்தெரியவில்லை. இன்றுள்ள ஆடிட்டிங் முறையால் பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. மேலும் ஆடிட்டிங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள குறைகளையெல்லாம் சம்பந்தப்பட்ட கூட்டுறவுகளுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று விதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால், அப்படிச் செய்யப்படுவது இல்லை. எனவே என்ன என்ன குறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்பதையெல்லாம் விவரமாக எழுதி அவற்றையெல்லாம் பேலன்ஸ் ஷீட்டோடு அச்சடித்து மெம்பர்களுக்கு எல்லாம் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் போடப்படவேண்டும்.

திரு. சா. கணேசன் : இப்போது உள்ள டிபார்ட்மெண்ட்டல் ஆடிட்டிங் முறையையே அகற்றிவிட்டு தனியார் துறையில் உள்ளதுபோன்ற கமர்சியல் ஆடிட்டர்சை வைத்து ஆடிட் செய்தால் பல ஊழல்களைப் போக்க முடியும், கால தாமதம் தவிர்க்கப்படும் என்ற என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒரு யோசனையாக இந்த சபையின் முன்னால் வைக்கவிரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கனம் கணேசன் அவர்கள் சொல்லுவதும் நல்ல யோசனையாகும். நான் சொல்லுவது என்ன வென்றால் இப்போதுள்ள டிபார்ட்மெண்ட் ஆடிட்டிங்கில் ஆடிட் செய்யும் அதிகாரிகள் கூட்டுறவு துறை ரெஜிஸ்ட்ராரின் ஆணைக்கு உள்பட்டவராக இருக்கிறார்கள். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் குற்றவாளியே தனக்கு நீதி வழங்கக்கூடிய ஸ்தானத்தில் அமர்த்தப்படுவது போல இருக்கிறது. இந்த நிலை மாறவேண்டும் என்று நான் நான் வற்புறுத்துகிறேன். கூட்டுறவுத் துறை ஆடிட்டர்களை லோகல் பண்டு ஆடிட்டிங் துறையோடு வேண்டுமானாலும் இணைத்துவிடலாம். மேலும் இன்றைய நிலையில் டிபார்ட்மெண்ட் ஆடிட்டர்கள் ரெஜிஸ்ட்ராருக்குப் பயந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படி ஏதாவது குற்றங்கள் காணப்பட்டாலும் அதற்கு நீதி வழங்கவேண்டியவர் ரெஜிஸ்ட்ராராகத்தான் இருக்கிறார். எப்படி முன்பு நீதித் துறையையும் நிர்வாகத் துறையையும் தனித்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [4th March 1969]

தனியாகப் பிரித்து வைத்தோமோ அதேபோல கூட்டுறவுத் துறையிலும் செய்யவேண்டும். தேவையான நிதிமன்ற யோக்கிய தாம்சங்கள் இல்லாமல் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளவர்களாக பலர் இத்துறையில் இருக்கின்றார்கள். எனவே சரியான நியாயம் கிடைப்பது இல்லை. அப்படி நியாயம் கிடைப்பதானாலும் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகாலம் ஆகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நமது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் யோசனைசெய்து இந்தச் சிக்கல்களைப் போக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* THE HON. THIRU SI. PA. ADITANAR: On a point of elucidation, Sir. The fundamental difficulty with the co-operative societies is this. When a person calls it a society, he looks upon it as though it is not doing anything for profit and that it is something charitable. People get into the idea of co-operation as though no profit is to be made. The fundamental difficulty which I find is in the name. It has created an image in the minds of the people that no profit is to be made out of it, it is not to be run as a commercial concern, or as a business enterprise, with the result that these co-operatives as I see them are mostly losing concerns. If I may, I would divide the co-operatives into three different kinds. One is the industrial co-operatives. The second is the trading ones and the third is the financial ones. The industrial co-operatives are run at very considerable loss. The spinning mills, 12 of them in the co-operative sector, they have lost, 70 crores of rupees. While the sugar mills in the private sector have made several lakhs, hundreds of lakhs of profit, throughout the length and breadth of the country, I find that the co-operative sugar mills, four of them, have lost as much as Rs. 70, lakhs. That is on the industrial side.

Secondly, coming to the trading side, it is different from the industrial side, in the sense that trading means buying and selling. But in the trading side audit is most important and I find that audit is delayed several years afterwards. There is nothing in the Co-operative Societies Act to compel audit being completed within a stipulated period, say, within the next six months, as, we have under the Companies Act, with the result that audits are made several years afterwards when no trace can be made, of the transactions, and no footprints can be found. And the trading societies which are different from the industrial societies are also incurring losses. I am painfully conscious of the criticism made by the hon. Member that audit is very expensive. For an ordinary company or a business firm which has a turnover of Rs. 50 thousand, if audited by a chartered accountant of repute, the audit fee is about a hundred rupees. But with the same turnover the audit charges when done by the department come to Rs. 1,200. Roughly it is about ten times the fees charged by a reputable firm of chartered accountants. I mentioned last time that I had an intention of bringing in necessary legislation to reform this.

4th March 1963] [Thiru Si. Pa. Aditanar]

Sir, the only thing which is running with some degree of satisfaction is the financial institutions, namely, the credit societies, the urban banks, the land mortgage banks. I hope they will continue to function on the lines mentioned by the hon. Members. The hon. Member has made very useful suggestions. These institutions will be made to serve the people at large. But the first thing is to extend these banking facilities to the villages so that they might reach the small landowners. I am thinking about it and this Ministry will take every step to implement the suggestions of the hon. Member to the satisfaction of all the people concerned.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister's clarification is also an elaborate one.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த விளக்கத்திற்கும் உரைக்கும் நான் எனது மனமார்த்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். மதிப்புமிக்க நமது அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறையை ஏற்றுக் கொண்டபிறகு மிகச்சீரிய முறையில் மட்டும் இந்தி வேகமாகவும் பல முன்னேற்றங்கள் அந்தத் துறையில் ஏற்படும் என்ற உறுதிப்பாடு எனக்கு உண்டு. அவர்கள் தொழிற் துறையில் மிகச் சிறந்த அனுபவம் உள்ளவர்கள். எனவே அவர்கள் அந்தத் துறையில் உள்ள குறைபாடுகளைக் கண்டு அவற்றைப் போக்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் சில யோசனைகளைக் கூறினேன். அவர்களும் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளுவதாகக் கூறியதற்கு என் நன்றியறிகலை மீண்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டு இருக்கின்றேன்.

அடுத்து சென்னை மாநில அரசு நடத்தும் தொழில்களைப் பற்றியும் இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது அரசு குறிப்பாக நான்கு தொழில்களை நடத்துகின்றார்கள். அதிலும் இந்த ஒரு விஷயம் நான் சார்ந்துள்ள கட்சிக்கு ஏற்ற ஒரு சப்ஜெக்டாக இருப்பதால் அதுபற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். நமது அரசு நடத்தும் தொழில்களில் முக்கியமாக போக்குவரத்து ஒன்று. அடுத்து சிங்கோலு பு.பார்ட்மென்டு. மூன்றாவதாக அரி கல்சரல் எஞ்சினியரிங். நான்காவதாக டெய்ரி டெவலப்மென்டு. அதில் குறிப்பாக போக்குவரத்துத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் சென்ற வருஷத்திற்கு முதலைய வருஷத்தில் அந்தத் துறையில் ரூ. 60 லட்சம் நஷ்டம் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சென்ற ஆண்டில் அது ரூ. 43 லட்சத்திற்குக் குறைந்து இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதற்கு நமது மகல் அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டு இருக்கின்றேன். காரணம் என்னும் நஷ்டத்தில் ரூ. 17 லட்சத்தை குறைத்து இருக்கின்றார். மேலும் ஒரு மைலுக்கு ஓடும் செலவானது 1966-67-ல் 1.5 பைசாவாக இருந்தது 1967-68-ல் 1.37 பைசாவாகக் குறைந்து இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அதே நேரத்தில் ஒரு மைலுக்குக் கிடைத்த வருமானமானது 1966-67-ல் 0.07 பைசா நஷ்டமாக இருந்தது.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[4th March 1969]

1967-68-ல் 0.01 பைசா நஷ்டமாகக் குறைந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் மொத்தத்தில் பார்க்கும்போது ஆண்டுதோறும் நஷ்டம்தான் ஏற்பட்டு இருக்கின்றதே தவிர லாபம் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சிங்கோனா டிபார்ட்மெண்ட்டில் ஓரளவிற்கு பத்து லட்சம் ரூபாய் வருமானம் ஏற்பட்டாலும் அக்ரிகல்சரல் எஞ்சினிரிங் டிபார்ட்மெண்ட்டில் அல்லது டெய்ரி டிபார்ட்மெண்ட்டில் கணிசமான அளவிற்கு லாபம் ஒன்றும் இல்லை. பால் வழங்குத் துறைக்குப் போடப்பட்டுள்ள மூலதனத்தைப் பார்க்கும் போது அதிலிருந்து கிடைப்பதாகச் சொல்லப்படும் லாபம் மிக மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது. எனவே அரசாங்கம் தொழிற் துறையில் இறங்கினால் எப்படிப்பட்ட நஷ்டம் ஏற்படுகின்றது என்பதை இதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அரசாங்கம் நிர்வாகம் தான் செய்ய வேண்டுமே தவிர வியாபாரத் துறைக்கு வரக்கூடாது என்பதற்கு இவை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள்.

* THE HON. THIRU SI. PA. ADITANAR: Mr. Chairman, Sir, I shall not be long on this point of elucidation. Sir, regarding the State Transport, when it was handed over to the late Chief Minister by the previous Government, it was handed over with an annual loss of Rs. 60 lakhs. The late Chief Minister has laid down firmly and unmistakably the guidelines for conducting the State Transport. He has stated in very clear terms that this department should be run as a commercial enterprise and that it is for the purpose of earning and not for losing, a non-tax revenue. But the reverse of what the late Chief Minister has said has happened. The guidelines and the policies have been well laid down by our revered Anna. If it is to be run as a State enterprise, if there is any justification for taking over any private enterprise under State control, then it should be for the one and only purpose of earning non-tax revenue to the State and not for the purpose of incurring loss. The policy so well laid down by the revered late Chief Minister was carried out by the previous Transport Minister and I can assure the hon. Member that this policy, unmistakably worded, will be carried out. The late Chief Minister did not use the word 'profit', because the Government does not earn any profit or the Government does not lose anything. If it is a profit it is for the good of the people. If the Government loses, it is the people's money that is lost. Therefore for the purpose of earning non-tax revenue the department will be well conducted on strictly business and economic lines, as efficiently as a private enterprise.

MR. CHAIRMAN: No profit, no loss basis.

* THE HON. THIRU SI. PA. ADITANAR: No, Sir. With respect to the Chair and with the permission of the Chairman, I wish to say that the guidelines as I said, the path shown by the revered Anna which I am bound to follow, is not to run it merely as a public utility concern. His words are that this is not merely a public utility concern but an enterprise for earning non-tax revenue. It must earn a revenue, that is, it must earn a reason-

4th March 1969] [Thiru Si. Pa. Aditanar]

able profit. I do not say 'profiteering'. It is a very bad word, but profit is not a bad word and profit when it accrues to the Government is called revenue. And non-tax revenue will be earned. About that I am quite sure; although in the Budget a very small amount is shown, a very reasonable amount on the amount invested as capital will be earned. The amount invested is in the region of Rs. 20 crores and you can imagine what is the reasonable profit or reasonable return that should be earned as non-tax revenue to the state. This will certainly go to reduce the deficit which the hon. Member mentioned at the opening of his speech.

Thank you, Sir,

AN HON. MEMBER : We may expect the rates to go up.

Thiru S. RAGHAVANANDAM : No, there is a committee appointed for that.

AN HON. MEMBER : Otherwise your revenue will go down.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த விளக்கத்திற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக அரசாங்க மருத்துவ மனைகளைப்பற்றி இந்த மாமன்றத்தில் பேசப்பட்டது. இன்று அரசாங்க மருத்துவ மனைகள், அதிலும் குறிப்பாக பொது மருத்துவ மனைகள் என்று சொல்லப்படும் தஞ்சை ராஜா மிராஸ்தார் அரசாங்க மருத்துவ மனை, சென்னையிலுள்ள பொது மருத்துவ மனை போன்றவை செயல்படும் நிலை மிகவும் வேதனை தருவதாகத்தான் இருக்கின்றது. தஞ்சை ராஜா மிராஸ்தார் ஆஸ்பத்திரியைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே 600 பேருக்குத்தான் படுக்கை வசதிகள் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. அதுபோல இங்குள்ள அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் 1,200 பேருக்குத்தான் படுக்கை வசதி செய்யப்பட்டு இருக்கின்றது. இதற்குமேல் எதிர்பார்க்காத நிலைமை ஏற்பட்டால் கூடுதலாக 25 சதவிகிதம், அதாவது தஞ்சை பேரிய ஆஸ்பத்திரியில் கூடுதலாக 150 பேரையும் இங்கே சென்னை மருத்துவ மனையில் கூடுதலாக 300 பேரையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அந்த மருத்துவமனை உயர் அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. ஆனால், உண்மையில் என்ன நடக்கின்றது என்று பார்த்தால் 600 பேர் மட்டுமே இருக்க வேண்டிய மருத்துவ மனையில் 1,600 பேர் இருக்கின்றார்கள். 1,200 பேர் இருக்க வேண்டிய இந்த மருத்துவ மனையில் 2,500 பேர் அனுமதிக்கப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குப் படுக்க இடம் இல்லாத காரணத்தினால் தரையிலேயே ஏதோ ஒரு விரிப்பைப் போட்டும், நோயாளி படுத்து இருக்கும் கட்டிலின் கீழேயே இன்னொரு நோயாளியையும் படுக்க வைத்து இருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். மேலும் இந்த நோயாளிகளைப் பார்க்க வருகின்றவர்களுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அனுமதிக்கப்படக்கூடாத நேரத்தில்கூட பார்க்க

5-30
p.m.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்] [4th March 1969]

வருகின்றவர்களின் கூட்டம் பெரிய அளவில் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது. இப்படிப் பார்க்க வருகின்றவர்கள் தினத்திற்கு 2,000 அல்லது 3,000 பேர் இருக்கின்றார்கள் என்றால் மருத்துவ மனையில் உள்ள சுகாதார வசதிகள் 600 பேருக்கு மட்டுமே இருக்கின்றன. இதனால் என்ன ஏற்படுகின்றது என்பதை இந்த மாமன்றத்தில் நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. இப்படிப் பெரும் கூட்டம் கூடும்போது யார் என்ன செய்தாலும் ஒன்றும் தெரிவதற்கே வழியில்லாமல் போய்விடுகின்றது. சென்ற ஆண்டில் யாரோ ஒரு நோயாளி ஒரு நர்ஸைக் கத்தியால் குத்திவிட்டுப் போய்விட்டன. இந்தமாதிரி ஏதாவது நடந்தால் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது சில மணிநேரம் ஆகலாம். அந்த அளவிற்கு கட்டுப்பாடு இல்லாமல் உள்ளே அனுமதிக்கப்படுகின்றார்கள். அடுத்து சென்னை பொது மருத்துவ மனைக்கு எதிரில் உள்ள செவிலிகளின் விடுதியில் இருந்து ஒரு நர்ஸ் மருத்துவ மனைக்கு வரும்போது சாலையைக் கடக்கும் நேரத்தில் வேகமாக வந்த பஸ் ஒன்றால் தள்ளப்பட்டு இறந்து விட்டார். பிறகு அந்த இடத்தில் சாலையை சுலபமாகக் கடப்பதற்கு ஏதுவாக ஒரு மின் விளக்கு பொருத்தப்பட்டது. ஆனால் அது கடந்த ஆறுமாத காலமாக வேலை செய்யாமல் கிடக்கிறது.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : இன்று கூட அது வேலை செய்வதை நான் பார்த்தேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நேற்றுவரையில் இயங்காமல் இருந்த இன்றுமுதல் இயங்குவது பற்றி சந்தோஷம். பாராட்டுகள். நம்முடைய அரசாங்கம் நல்ல முறையிலே இயங்க வேண்டும். இது மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரப் பிரச்சனை. நேற்று வரை வேலை செய்யாதது இன்றைக்கு வேலை செய்தால் நான் மகிழ்ச்சி யடைவேன். யூராலஜி கார்டியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட் ஆகியவை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குள்ளாகவே கட்டப்பட்டு வருகின்றன. அங்கே இடம் இல்லை. மற்ற நாடுகளிலே பெரிய மருத்துவ மனைகளிலே கூட 400, 500 பெட்களுக்கு மேல் இடம் வைப்பது இல்லை. 400, 500 பேர்களுக்கு ஏற்றமாதிரியான இடத்திலேயே அந்த விஸ்தீரணத்திற்குள்ளேயே மற்ற டிபார்ட்மெண்டுகளையும் ஆரம்பிப்பது என்பது அவ்வளவு சரியல்ல. வேறு இடத்திலே தான் கட்ட வேண்டும். தஞ்சாவூரிலே மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவ மனை தனியாக இருக்கிறது. மற்ற டிபார்ட்மெண்ட்கள் வேறிடத்தில் தனியாக இருக்கின்றன. அது மாதிரி இங்கேயும் கட்ட வேண்டும். பெரிய மருத்துவமனையாக இல்லாமல் சிறிய சிறிய மருத்துவ மனைகளாகக் கட்டினால் மக்களுக்கு நல்ல முறையிலே சேள்கரியம் ஏற்படும். அப்படிச் செய்து கொடுக்க முடியும் என்ற கருத்திலே இதைச் சொல்கிறேன். இங்கே சென்னை நகரிலே போலீசாருக்கு என்று ஒரு மருத்துவ மனை இருக்கிறது. 300 பெட்கள் கொண்டு ஒரு மருத்துவ மனை. அயிரக்கணக்கான போலீஸ்காரர்கள் இந்த சென்னை நகரிலே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு பேர் என்ற

4th March 1969] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

சரியான கணக்கை வைத்திருந்தேன். அது இப்பொழுது என்வசம் இல்லை. இருந்தால் குறிப்பாகச் சொல்ல முடியும். இந்த ஆஸ்பத்திரியிலே 3 பெரிய டாக்டர்களும், இரண்டு சிறிய டாக்டர்களும் வேலை செய்கிறார்கள். இந்த டாக்டர்களுக்கு பெரிய அதிகாரிகளைக் கவனிக்கவே நேரம் சரியாகப் போய்விடுகிறது. சாதாரணப் போலீஸ்காரர்களைக் கவனிக்க இவர்களுக்கு நேரம் இல்லை. இதையும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து மாணவர்களைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். மாணவர்களைக் கேட்கும்போது அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் படிப்பதன் அர்த்தமே புரியவில்லை. பி.எஸ்சி (ஜியாலஜி), பி.பிராமா., பி.எஸ்சி. (அகரிகல்சர்) என்று பட்டம் பெறுவதற்கு என்ன காரணம் என்றால் சரியாகப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஏதோ வைஸ்-சான்ஸ்லர் அவர்களின் கையெழுத்துப்போட்ட பட்டம் ஒன்று பெற்று விட்டால் போதும், எந்த உத்தியோகம் வேண்டுமானாலும் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். இன்றைக்குக் கல்லூரிப் படிப்புக்காக செலவு செய்யப்படும் பணம் ஒழுங்காகப் பயன்படுவதில்லை. பி.எஸ்ஸி. (ஜியாலஜி) படித்து விட்டு சாதாரண குமாஸ்தா வேலை செய்கிறார்கள். இதனால் அரசாங்கத்தின் பணம் எவ்வளவு வீணாகச் செலவாகிறது? அது மட்டுமல்ல. சரியாகப் படிக்காமலே எக்ஸாமினேஷன் எழுதி விட்டு யாரைப் பிடிப்பது, பேப்பரை எப்படித் தேடிக் கண்டு பிடிப்பது, எம்.எல்.ஏ., எம்.எல்.ஸி., யாரையாவது பிடித்து மார்க் போடுவதற்கு, சிபாரிசு செய்யச்சொல்வது, என்ற ஒழுங்கினைமான நிலைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அடிப்படையான கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக நான் குறிப்பிட விரும்பும் பிரச்சனை. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே மேலும் கிணறுகள் தோண்டுவதற்கு ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. ஏற்கெனவே உள்ள கிணறுகளுக்கு மின்சார கனெக்ஷன் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிற நிலையில் மேலும் கிணறுகள் தோண்ட அனுமதி அளிப்பது என்பது சரியல்ல. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் சில பகுதிகளில் ஐ.ஆர் 8 ரக நெல்லுக்கு பூச்சி வருகிற காரணத்தால் இந்த வகை நெல்லைத் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே போட வேண்டாமென்று ஜாயின்ட் டைரக்டர் அவர்கள் கூறி இருந்தார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : ஜாயின்ட் டைரக்டர் அவர்கள் உத்திரவை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்தது. கோவை விவசாயக் கல்லூரியிலும், அண்ணாமலை யூனிவர்சிட்டியிலும் ஆராய்ச்சி செயாளர்கள் இது சம்பந்தப்பட்ட விஷயமாக ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். வடிகால் வசதி இல்லாத இடங்களில் இந்த வகை நெல்லைப் பயிர் செய்தால் நோய் வருகிறது. நோய்க் கிருமிகள் தண்ணீர் மூலமும், காற்று மூலமும் பரவுகின்றன, ஆகையால் வடிகால் வசதியுள்ள இடங்களில் மட்டும் இந்த வகை நெல்லைப் பயிர் செய்யலாம் என்று ஆராய்ச்சி செய்து அறிவித்து

[திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி] [4th March 1969]

இருக்கிறது. விவசாய ஜாயின்ட் டைரக்டர் தனிப்பட்ட முறையிலே பிறப்பித்த உத்திரவை அரசாங்கம் பரிசீலித்து வருகிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : சென்ற ஆண்டில் வி.ஓ. 29 நெட்கிட்டத்தட்ட 10 ஆயிரம் ஏக்கரா வரையில் பயிரிட்ட விவசாயிகளுக்கு சரியான விளைச்சல் இல்லாததால் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அரசாங்கம் பொறுப்பு ஏற்குமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

5-00
P. 2

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அரசாங்கம் இதற்கு பொறுப்பு ஏற்க முடியாது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அரசாங்கம் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்கவில்லை. 10 ஆயிரம் ஏக்கராவில் விவசாயம் செய்த மிராசதார்களும், நிலச்சுவான்தார்களும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்ற விவரத்தை உங்கள் முன்னால் வைக்கிறேன்.

அடுத்த ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி, வைத்திய மற்ற வசதிகள் கிடைப்பதற்கு வழி செய்யப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சார்பாகக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தின் முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆண்டு வரவுசெலவுத் திட்டத்தை வரவேற்றுப் பேசுகிற நான் முதலிலே வரி விதிப்பு இல்லாத ஒரு வரவு செலவுத் திட்டத்தை, தொடர்ந்து சென்ற ஆண்டைப் போலவே இந்த ஆண்டும் சமர்ப்பித்ததற்காக இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். ஒரு ஆட்சியிலே ஒரு ஆண்டு புதிய வரி விதிப்பு இல்லாமல் மறு ஆண்டு முந்தைய ஆண்டுக்கு சேர்த்து வரி போடுவது வழக்கம். அந்த நிலை இல்லாமல் தொடர்ந்து இந்த ஆண்டும் வரி விதிப்பு இல்லாத ஒரு நிதி நிலை அறிக்கையைத் தருகிற ஒரு பெருமையை இந்த அரசு பெற்றதற்காக எனது பாராட்டுதலை முதலிலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல நமது திட்டங்களுக்காக 87 கோடி ரூபாய் மிகத் துணிச்சலாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாநிலத்திலுள்ள பல்வேறு திட்டங்களுக்காக இப்படி 87 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இது மிகவும் பாராட்டுக்குரிய விஷயம். நமது கல்வித் துறையைப் பொறுத்த மட்டில் நமது வருவாயில் 24 சத விசதம் கல்வித் துறைக்குச் செலவு செய்ய இருக்கிறார்கள். செலவு செய்யத் திட்டம் தரப்பட்டிருக்கிறது. இது உண்மையிலே பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும். இவ்வளவு பெரும் தொகை திட்டத் திற்காக ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தும் கூட ஆசிரியர்களுக்கு என்று எதுவும் செய்வதற்கு இதிலே வகை செய்யப்படவில்லை என்பதைத்

4th March 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்திலே பிரி யூனிவர்சிடி வகுப்புகளுக்கு கட்டணம் இல்லாத ஒரு கல்விச் சலுகை அளிப்பது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இது வரையிலே இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்குக் கீழ், 1,500 ரூபாய்க்குக் கீழ் வருவாய் உள்ளவர்களின் குழந்தைகளுக்குச் சலுகை இருந்து வந்தது. இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வருவாய் உள்ளவர்களுக்குச் சலுகை இல்லாமல் இருந்து வந்தது. அரசாங்கத்தில் பணியாற்றும் குமாஸ்தாக்களின் குழந்தைகளுக்கு பிரி யூனிவர்சிடி வகுப்புக்குக் கட்டணம் இல்லை என்ற சலுகை இருந்து வந்தது. என்.ஜி.ஓ.-க்களின் குழந்தைகளுக்கு இருந்த இந்தச் சலுகை தனிப்பட்டவர்களிடம், கம்பெனிகளில் ஊழியம் செய்யும் மற்றவர்களின் குழந்தைகளுக்கு இல்லாமல் இருந்து வந்தது. இந்த வித்தியாசத்தை நீக்கி எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி என்று திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு இருக்கிறது. முன்பு இருந்த பாகுபாட்டை ஒழித்து எல்லோருக்கும் சமமாக சலுகை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இது உண்மையிலே மிகவும் புரட்சிகரமான செயல். எனவே இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல திட்டத்தை இந்த அரசு கொண்டு வந்ததற்காக நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

இருந்தாலும் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மற்றவர்களைப் போல் வீட்டு வசதி, மருத்துவ வசதி கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், சிறப்பாக அமையும். இவை எல்லாம் அதிகச் செலவை கொண்டு வந்திருக்காது. எல்லா ஆசிரியர்களும் பெரும் குறை தீர்ந்து விட்டது என்று மகிழ்ச்சியோடு சொல்லுகிற குழந்தை வந்திருக்கக் கூடும். அரசினர் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுப்பதைப்போல் மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் மருத்துவ வசதி, வீட்டு வசதி போன்றவைகள் கொடுத்தாலும் அதிகச் செலவு வந்திருக்காது. ஆகவே அரசு மீண்டும் சிந்தித்து இதற்காக பின்னால் துணை மானிய கோரிக்கையைக் கொண்டு வந்து அவர்கள் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்கு முனையவேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல் நான் கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆசிரியர்கள் தொகுதியின் பிரதிநிதியாக இருக்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் 1956-ல் நமது மாநிலத்துடன் இணைந்து 12 வருடங்கள் பூர்த்தியாகி, இந்த விழாவைக் கொண்டாடிப் பிறகும் அந்த ஆசிரியர்கள் இணைவதால் எழுந்த பிரச்சனைகள் இன்றுவரை தீராமல் இருப்பது மிக வருத்தத்திற்குரியதாகும். இதில் பெரும்பங்கு இதற்கு முன்பு ஆண்டவர்களுடைய கவனக் குறைவால் ஏற்பட்டது. ஒரு சிறு பங்கு இன்று ஆளுகின்றவர்களுக்குப் பொறுப்பு உண்டு. இதற்கு முன்னால் இருந்த மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் எங்கள் மாவட்டத்திற்கு வந்து ஆசிரியர்கள் மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டு எங்களிடம் உங்கள் பிரதிநிதிகளைச் சென்னைக் கோட்டைக்கு அழைத்து வாருங்கள், மற்ற அதிகாரிகளையும் வரவழைத்துப் பேசி

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [4th March 1969]

முடிவு காண்கிறேன் என்றார்கள். அவர்கள் அங்கு வந்து நிலைமைகளைத் தெரிந்து, நான் பல முறை சட்டமன்றத்தில் சொன்னபிறகு இந்த ஊக்கத்தையும் உறுதியையும் அளித்தது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது இருக்கிற மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரிடம் நான் போய்ச் சொல்லுவதற்கு முன்னாலேயே இந்தக் குறையைச் சட்ட மன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு நான் தயாராக இருந்தாலும், அதற்கு முன்பே என்னை அழைத்து 7-ம் தேதி 11 மணிக்கு கோட்டையில் கன்னியாகுமரி ஆசிரியர்கள் பிரச்சனை பற்றிப் பேசுவதற்கு அதிகாரிகளை வரச் சொல்லி யிருக்கிறேன், நீங்களும் கலந்து கொள்ளுங்கள் என்றார்கள். ஆகவே ரயிலுக்கு எடுத்த டிக்கட்டை மாற்றி கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முயல்கிறேன். எங்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. பன்னிரண்டு வருஷமாகத் தீராத குறைகள் தீர்ந்துவிடும் என்ற சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. எங்களுக்கு தீர்வு நியாய அடிப்படையில் இருந்தால் போதுமானது. எங்களை அழைத்துக் கேட்டு நாங்கள் கேட்பது தவறு என்றால், தெரிவித்து, அதிகாரிகளைக் கூப்பிட்டு அவர்களைக் கேட்டு எது தவறு என்று தெரிந்து நடவடிக்கை எடுத்தால் போதுமானது. நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட்டதற்கு முதலில் என் நன்றியை இந்தப் புதிய அமைச்சரவைக்கும் குறிப்பாக கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் நாங்கள் எதுவும் சொல்லாமலே இதை ஏற்பாடு செய்திருப்பது ஒரு அதிசயமாக இருக்கிறது. அவர்களிடம் எந்த முறை யீடும் மனுவும் கொடுக்கவில்லை. சந்திக்கவும் இல்லை. இன்று அவர்களிடம் சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன். கருத்தால் உணர்ந்தார்கள்னோ என்னமோ தெரியவில்லை. என்னை அமைத்துச் சொன்னதற்கு நாங்கள் பாராட்டுகிறோம். அடுத்தாற்போல் 7-ம் தேதி சொல்லுவதற்கு இருந்தாலும் கூட, விரிவாக சொல்லாவிட்டாலும், சுருக்கமாகச் சொல்லலாம் என்று இருக்கிறேன். அதற்கான சில ரிக்கார்டுகளை மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள் அனுமதியோடு அமைச்சர் அவர்களிடம் கொடுத்துப் பேசலாம் என்று இருந்தேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : அதை 7-ம் தேதி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்லி என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக 1967-ல் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் உயர் நீதி மன்றத்தில் 32 ரிட் மனுக்கள் போட்டு அவைகளில் ஐந்தில் வெற்றியும் அடைந்திருக்கிறார்கள். மூன்று மாதங்கள் ஆகின்றன. ரிட் மனுப் படி சீனியாரிட்டி இன்னும் கொடுக்கப்படவில்லை. எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், இங்கே உள்ள கல்வி இலாகா செக்கரட்டேரியிடமிருந்து இலாகா டைரக்டரேட்டுக்கு உடனடியாக அமல் செய்ய என்று உத்தரவு போட்டு ஒரு மாதம் ஆகிறது. அதற்குப் பிறகும் அவர்கள் இதைச் செய்தால் என்ன அபத்து வரும், செய்யாமல் இருக்கக்கூடாதா, திரும்ப யோசிக்கக்கூடாதா என்று இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவர்களைச் சந்தித்த பிறகு இந்தப் புதிய நிலை

4th March 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

தெரிந்தது. நீதிமன்றத்திற்கு மேல் செயல்படவேண்டுமென்று அதிகாரிகள் நினைப்பதை நாம் தவிர்க்க வேண்டும். அவர்கள் மீது அரசு கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு துறையில் 32 ரிட் மனு என்று சொன்னேன். இதற்கு முன்பு பல ரிட் மனுக்கள் சுமார் 50-க்கும் மேலாக கன்னியாகுமரி மாவட்ட ஆசிரியர்கள் கல்வி இலாகாவுக்கு எதிராகப் பதிவு செய்து வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஐந்து ரிட் மனுக்களில் அரசாங்கம் தோல்வி அடைந்தால் இலாகா தலைமையில் என்ன கோளாறு என்று பார்த்து அவர்களை மாற்றுவதா, சீர்திருத்தம் செய்வதா என்பது பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும். உண்மையிலேயே நான் கோர்ட் அவமதிப்புக்கு ஒரு வழக்கு போடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் புதிய அரசின் மனோநிலை அது தேவையற்றது என்பதைக் காட்டுகிறது. பட்டதாரிகளின் நிலை ஒரு அளவுக்குப் பரவாய் இல்லை. நடுநிலைப் பள்ளி, ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் ரிட் மனுவுக்கு போகவில்லை. அவர்கள் போக வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மோகன் குமாரமங்கலம் போன்றவர்களிடம் ரிட் மனுக்களைக் கொடுத்தால், எவ்வளவு செலவு ஆகும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். பட்டதாரிகள் 52 பேர் இதற்கென்று பணம் சேர்த்தார்கள். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு பணத்திற்கு மிகவும் கஷ்டம். ஆகவே அவர்கள் குறையை அரசாங்கத்திடம் சொல்லித் தீர்த்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களின் நிலை பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவர்கள் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திலிருந்து இணைந்தவர்கள். அங்கே இரண்டு வித கல்வி தகுதி உள்ள ஆசிரியர்கள் உண்டு. ஒன்று தமிழ் மலையாளம் படித்தவர்கள். இன்னொன்று எஸ்.எஸ்.எல்.சி. இரண்டு பேரும் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு இணைந்த பிறகு முன்பு இருந்த ராஜ்யத்தில் இருந்த உரிமைகளை அனுபவிக்க வேண்டும் புதிய சட்டம் பாதகமாக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லியும் கூட நிலைமை எதிர் மாறாக இருக்கிறது. 90-125, 90-110 என்று இரண்டு புதிய சம்பள விகிதங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். இது 1963-ல் ஏற்பட்டது, 1956-ல் இணைந்தோம். 1960-ல் சம்பள கமிஷன் நிறுவப்பட்டு இவர்களின் கல்வித் தகுதியை ஆராய்ந்து இவர்களுக்கு 90-140 கொடுக்க வேண்டுமென்று அறிக்கை கொடுத்தது. 1963-ல் ஒரு அதிகாரிக்கு ஞானோதயம் பிறக்கிறது. புதிய சட்டத்தின்படி அந்த ஆசிரியர்கள் தாங்கள் பெற்றுள்ள ஒரு பகுதி சம்பளத்தை திருப்பித்தர வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டு அமல் நடத்தப்படுகிறது. இதனால் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த நடுநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் மூன்று மாதமாக சம்பளம் வாங்காமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சம்பளத்தின் ஒரு பகுதியை திரும்ப கட்டவேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நடுநிலைப் பள்ளி, ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தமிழ் செகண்டு கிரேட் ஆசிரியர்கள் 30 பேருக்கு மேல் ரூ. 1,200, 1,300 சம்பளத்தில் அதிகமாக வாங்கியிருக்கிறார்கள், அவற்றைத் திரும்பக் கட்ட வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். இது எல்லாம் அவர்களுடைய தவறு

5 50
p.m.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [4th March 1969]

இல்லை. ஒருவேளை இணைப்புச் சட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அல்லது அமல் நடத்தத் தவறியதன் காரணமாக இருக்கலாம். ஆகவே கூடுதலாகப் பெற்ற சம்பளத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் படியான உத்தரவை தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கும்படி அரசு உடனடியாக உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு நியாயப்படியே அதிகமாகப் பெற்றிருந்தாலும் கூட 'வேய்ல்' பண்ண வேண்டும். தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும். 90-140 சம்பளம் வாங்குகிறவர்கள் பல வருஷம் வாங்கிய பிறகு ஆயிரம், இரண்டாயிரம் ரூபாய் இப்போது திரும்பக் கட்டு என்றால் எப்படிக் கட்டுவார்கள்? எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? நாமே ஒரு வருக்கு சீனியாரட்டி பதவி முறையாகக் கொடுக்கத் தவறி 3 ஆண்டுகள் கழித்துக் கொடுத்தால் without claim to back arrears (சம்பளபாக்கியை கேட்கும் உரிமை இல்லை) என்று முன்னால் உள்ள சம்பள பாக்கியை கேட்க உரிமை இல்லை என்று அரசு உத்தரவு போடுகிறது. அப்படி அரசாங்கம் திருப்பிக் கொடுக்கத் தயங்குகிறபொழுது ஒரு தனி நபர் 90-140 வாங்கும்போது ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் திருப்பிக் கட்டவேண்டுமென்று சொன்னால் எப்படி முடியும்? குமரி மாவட்ட ஆசிரியர்கள் விஷயத்தில் மட்டுமல்ல, மாநிலம் பூராவும் எந்த சர்க்கார் ஊழியர்களிடமிருந்தும் திரும்பிப் பெறாமல் பெரும் மனது வைத்து அதைத் தள்ளிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று மிகப்பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்து பி.எஸ்.எஸ். ஸ்கீமைப்பற்றி இரண்டொரு விஷயத்தைப் பேச எண்ணினேன். ஆனால் அமைச்சர் அவர்கள் இதுபற்றித் தனியாக அழைத்துப் பேச ஒப்புதல் அளித்துள்ள காரணத்தினால் சபையின் நேரத்தை வீணாக்க, விரும்பவில்லை.

அடுத்து இன்று மாநிலம் முழுவதும் உள்ள பிரச்சனை ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சனை. அதோடு முன்னால் கழகப் பள்ளிகளை இணைப்பது. கன்னியாகுமரி மாவட்டம் இணைந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலம் ஆகின்றது. அவ்விணைப்பே இன்றும் அமல் நடத்தப் படாமல் இருக்கிறது. மாவட்டப் பள்ளிகளை 1965-ல் இணைத்தாகி விட்டது. ஆனால் கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பற்றி ஒன்றும் செய்யப்படாமல் இருக்கின்றது. எல்லா மாவட்டங்களிலும் கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகள்தான் மிகுதியாக இருக்கின்றன. அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகத்தான் இருக்கின்றன. இன்றைக்குக்கூட புதியதாக ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்பட்டதற்கு எதிர்ப்பு இருப்பதாகக் கூறினார்கள். உண்மையிலேயே தனியார் பள்ளியில் ஊழல்கள் இருப்பதாகத் தெரிய வந்தால் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஊழல்கள் மலிந்து போய்விட்டால் பிறகு கல்வியின் தரம் உயர்த்தப்பட முடியாத அளவிற்குத் தாழ்ந்துவிடும். என்றே நான் கருதுகிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் திருவிதாங்குரோடு இணைந்து இருந்த காலத்தில் கருங்கல்பாளையம் உயர்நிலைப்பள்ளி சரியாக இயங்கவில்லை என்று தனியார் வசமிருந்து அதை அரசு ஏற்றுக்கொண்டு டார்கள். ஆனால் நமது மாநிலத்தில் அப்போது இருந்த சட்டதிட்டங்களின்படி அவர் கட்டிடத்தை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள

4th March 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

உரிமையில்லை என்று வாதாடி வெற்றியும் பெற்றார். பிறகு அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்தமுடியாமற் போய்விட்டது. இன்னமும் நமது கல்வித்துறையில் உள்ள சட்ட திட்டங்கள் எப்படியிருக்கின்றன என்றால் தனியார் தங்கள் பள்ளிகளை சர்வாதிகாரப் போக்கில் நடத்துவதற்கு ஏற்றவாறு அமைந்து இருக்கின்றனவே தவிர அவர்கள் பேரில் போதிய கண்ட்ரோல் வைத்துக் கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். எனவே இப்படிப்பட்ட சட்ட திட்டங்களை மிக விரைவில் மாற்றியமைக்க வேண்டும். ஒரேவிதமான சட்ட திட்டங்கள் இல்லாமல் இருப்பதால் தனியார் துறையில் உள்ளவர்கள் தங்கள் பள்ளிகளைத் தங்கள் இஷ்டம்போல நடத்துகின்றார்கள். கல்வி என்பது ஒரு நாட்டின் தேசிய சொத்தாகும். ஆனால் இன்றையநிலையில் அதை யாரும் அப்படி நினைப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாணவர்களுடைய நலனில் நேராக அக்கரை கொண்டவர்கள் ஆசிரியர்கள்தான். ஆனால் அவர்களுடைய நிலை இன்றைக்கு மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. மதிக்கப்பட வேண்டும். பள்ளிகளின் இணைப்போடு இந்த ஆசிரியர்களின் இணைப்பு உடனடியாக ஏற்படவேண்டும். என்னிடம் பேசும்போது பல ஆசிரியர்கள் இந்த இணைப்பின் அவசியத்தையும் அவசரத்தையும் வற்புறுத்திப்பேசுகின்றார்கள். ஆனால் சில வாரங்களுக்கு முன்பு செய்தித்தாள்களில் பார்த்தேன், மாவட்ட கழக ஆசிரியர்கள் எல்லாம் தனிக் கேடராகவும் அரசாங்க ஆசிரியர்கள் எல்லாம் தனிக் கேடராகவும் வைக்கப் படுவார்கள் என்று வந்த ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். இப்படி வைப்பது இலாக்காவில் மீண்டும் ஒரு புதிய பெரிய குழப்ப நிலையைத் தான் தோற்றுவிக்கும் என்று கருதுகின்றேன். மாவட்ட கழக பள்ளிகளின் தலைமை ஆசிரியர்கள் எல்லாம் பலரும் சென்று கல்வி இயக்குனரைச் சந்தித்து தாங்கள் தனிக் கேடராகவே இயங்கவேண்டும், அதுதான் தங்களுக்கு நல்லது என்று சொன்னதாக நான் அந்தச் செய்தித்தாள்களில் பார்த்தேன். அப்படியிருந்தால் அவர்களுக்கு உண்மை புரியவில்லை என்றுதான் நான் கருதுகின்றேன். தாங்கள் 25 ஆண்டுகளாகப் பணிபுரிந்தும் இணைப்பு ஏற்பட்டால் தங்களுடைய லீனியாரிட்டி போய்விடும், அரசாங்க பள்ளிகளின் தலைமை ஆசிரியர்களுக்குக் கீழ் நிலையில் தாங்கள் இருக்க நேரிடும் என்று அவர்கள் ஐயப்படுகின்றார்கள் என்று நினைக்கின்றேன். அரசாங்கப் பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு சலுகைகள் அதிகமாகவே இருக்கின்றன. எப்படியென்றால் பி.டி. ஆசிரியர் இரண்டாவது கிரேடு ஆசிரியர்சளுக்கு சம்பளம் 140/250 என்ற விகிதத்தில் தரப் படுகிறது. அதற்குப் பிறகு முதல் கிரேடு ஆசிரியர்கள் 3:1 என்ற நிலையில் இருக்கிறது. இதில் லீனியராக இருக்கின்றவர் முதல் கிரேடு சம்பளம் அதாவது 225/350 என்ற விகிதத்தை வாங்கலாம். இதில் தலைமை ஆசிரியராக இல்லாமல் பள்ளி ஆசிரியர்களாக இருந்துகொண்டு முதல் கிரேடாகவும் வரலாம். அவர்களில் பலர் கெஜட் பதிவு பெற்ற ஆசிரியர்களாகக்கூட இருக்கின்றார்கள். அதேமாதிரி 750 மாணவர்களுக்கு மேல் உள்ள பள்ளிக் கலைமை

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [4th March 1969]

ஆசிரியர்கள் எல்லாம் கெஜட்டடாக இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இருக்கின்றது. அந்த மாதிரி வரும்போது, அந்த எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் 3:1 என்ற விகிதாச்சாரத்தில் முதல் கிரேடு பட்டதாரி ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கை அதிகமாகி விடும், கெஜட்ட ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகப் போய்விடும். அந்த நிலையில் மாவட்ட கழகப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு பதவி உயர்வும் ஏற்படும். ஆனால் சிலர் அந்த மாவட்டத்திற்குள்ளேயே இருந்துகொண்டு இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றார்கள். ஆகவே பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு தனி டிஸ்ட்ரிக்ட் கேடர் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். முதல் கிரேடு ஆசிரியர்கள் கெஜட்ட பதிவு ஆசிரியர்கள் இவர்களுக்கு ஸ்டேட் கேடர் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். எனவே இணைப்பு நல்லது. மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் துணிச்சலாக இந்த டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு பள்ளி ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளையும், தலைமை ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளையும், கல்வி இலாகா மேல் மட்ட அதிகாரிகளையும், இந்த மாமன்றத்தில் உள்ள ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளையும் வைத்துப் பேசி இந்தப் பிரச்சினைக்கு, இந்த இணைப்பு சம்மந்தமான பிரச்சினைக்கு ஒரு நல்ல முடிவு சீக்கிரமே காணவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இல்லையென்றால் பின்னால் பல சிக்கல்களைச் சந்திக்க நேரிடும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன்.

இன்னும் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இங்கே வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். கல்வி இலாகா சம்மந்தப்பட்ட வரையில் பல சட்ட திட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து நான்கு பாகங்கள் கொண்ட ஒரு தொகுப்பாக வெளியிட வேண்டும் என்று நமது அரசினைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது எம்.யீ.ஆர். புத்தகம் கிடையாது. கடந்த ஒண்ணரை ஆண்டுகாலமாக பல இடங்களிலும் கேட்டுப் பார்க்கிறேன். ஒரு காப்பி கூட கிடைக்கவில்லை. அதுபோல கிரான்ட் இன் எயிட் கோடு கிடையாது. எம்.யீ.எஸ்.எஸ். இல்லை. பல கல்வி அதிகாரிகளுக்கு முறையாக கல்வி இலாகாவில் அனுசரிக் கப்பட்டு வரும் சட்ட திட்டங்கள் தெரியவில்லை. பலர் என்னிடம் அதுபற்றிச் சொல்லிக் குறைபட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். எனவே ஒரு டெபுடி டைரெக்டர் ரேங்கில் ஸ்பெஷல் ஆபீஸரைப் போட்டு கல்வியிலாகா சம்மந்தப்பட்ட அவ்வளவு சட்ட திட்டங்களுக்கும் அரசு ஆணைகளையும் முறையாகத் தொகுக்க வேண்டும். இந்த நேரத்தில் எம்.சு. ஆரை மாற்ற வேண்டியிருந்தால் மாற்றி அரசு ஆணைகளையும் இணைத்து மூன்று நான்கு தனித்தனி பிரிவுகளில் அவற்றைக் கொடுக்க வேண்டும். சம்பள விகிதம், லீவ் ரூல்ஸ் இவைகளோடு கணக்கு வைக்கும் முறை, தணிக்கை முறை எல்லா வற்றையும் விளக்கமாக ஆனால் சுலபமாகப் புரியும் அளவிற்கு புதிய முறையில் எழுதி வழங்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

4th March 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

கிறேன். இது கழகப் பள்ளிகளுக்கும் சரி, அரசினர் பள்ளிகளுக்கும் சரி, தனியார் நடத்தும் மேனேஜ்மெண்டு பள்ளிகளுக்கும் சரி, வெகுவாகப் பயன்படும்.

இன்னும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கல்வி இலாகாவில் பல தவறுகள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. பல குறைகளும் இருக்கின்றன. எனவே கல்வித் துறையில் என்ன சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதை ஆராய்ந்து அறிக்கை ஒன்றை சமர்ப்பிப்பதற்கு ஒரு தனி அதிகாரியை நியமித்தால் நலமாக இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன். கல்வித்துறையால் அரசுக்கு வருமானம் ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும் வரும்கால சந்ததியினரை முறையாக வளர்க்கும் துறையாக இருப்பதால் இத்தகைய சீர்திருத்தங்களை முறையாகச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிடில் எதிர்காலம் மிகுந்த இருள் சூழ்ந்ததாகப் போய்விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.

அடுத்து எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பரீட்சைத் தாள்கள் மொத்தமாக ஒரே ஸெண்டரில் வைத்து மதிப்பிடப்படவேண்டும் என்று யோசனை கூறி அதன்படி சென்ற ஆண்டில் இங்கேயே வைத்து மதிப்பிட்டார்கள். ஆனால் விடைத்தாள்களைத் திருத்தினார்களா அல்லது மார்க்குகளை அள்ளிப்போட்டார்களா என்பது என்னுடைய சந்தேகம். என்னென்றால் பல மாணவர்கள் என்னிடமே கூறினார்கள். என் எண்ணை வராது என்று நினைத்தேன். ஆனால் பத்திரிகையில் என்னுடைய எண்ணைப் பார்க்கிறேன் என்று. அதற்குக் காரணம் ஸெண்டரலைண்டு வேல்யவேஷன். இங்கேயே வைத்துக்கொண்டு அதிகாரிகளும் உடன் இருந்துகொண்டு இந்த ஆண்டு 55 சதவிகிதம் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் 60 சதவிகிதம் தேர்ச்சிபெற வேண்டும் என்று உத்திரவு போடுகிறார்கள். அத்தான் காரணம், இந்த முறை தவறானது. மாணவர்கள் ஆண்டு முழுவதும் படிக்காமல் இருந்துவிட்டு பிறகு அரசாங்கம் 50 சதவிகிதம் தேர்வுபெற வேண்டும் என்று உத்திரவு போடுவதாக இருந்தால் அது சிறந்த கல்வித் தரத்திற்கு ஏற்றது அல்ல. முறைப்படி 15 சதவிகிதம் பேர்தான் தேர்ச்சி பெறுவார்கள் என்றால் அவர்களைத் தேர்வு பெறச் செய்வதுதான் முறையாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். மாதவன் : பலகாலமாகவே இப்படிப் பட்ட ஒரு முறை நமது மாநிலத்தில் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக இந்த முறை அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற முறை இருந்து வருகிறது. மத்திய நிலையில் விடைத்தாள்கள் திருத்தப்படுவதால்தான் இந்த அளவிற்குத் தேர்வு பெறுகின்றார்கள் என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதல்ல என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : நான் குற்றமாக இதைச் சொல்லவில்லை. பரவலாக இருந்துவரும் ஒரு கருத்தைத்தான் நான் குறிப்பிட்டேன். இப்படி ஒரே இடத்தில் வைத்துத் திருத்தும்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [4th March 1969]

முறை தேவையற்றது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். இது என்னுடைய சொந்தக் கருத்து. பெரும் கல்வி நிபுணராக உள்ள, நமது சென்னை பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராக உள்ள, இந்த மாமன்றத்தில் வீற்று இருக்கும் மதிப்பு மிக்க பெரியாருடைய கருத்துத்தான் கல்வித் துறையில் நல்ல பல சீர்திருத்தங்களை நமக்கு அளிக்கக்கூடியவை. எனவே அவர்களுடைய கருத்துக்களையே நான் எதிர் நோக்குகின்றேன். பி.யூ.ஸி.-யில் கூட இந்த முறை இருக்கிறது. கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள நான் இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்லவில்லையென்றால் நான் என்னுடைய கடமையில் தவறியவனானேன் என்று கருதியே இத்தகைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னேன்.

சென்ற ஆண்டு என்னுடைய கல்லூரியில் முதல் தேர்வு நாளில் மூன்று மாணவர்கள் பாடப் புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு விடைகளை எழுதுவதை நானே நேரில் பார்த்து அவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளும் வகையில் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எழுதியனுப்பினேன். மூன்று ஆண்டுகாலம் அவர்கள் அதனால் மேற்கொண்டு படிக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. ஆனால் பெற்றோர்கள் என்னிடம் வந்து சொன்னது முற்றிலும் வேறுக இருந்தது. 'உங்கள் கல்லூரியில் தான் இப்படிப் பார்த்துக்கின்றீர்கள். எப்படியோ அவர்கள் நன்கு எழுதினால் உங்கள் கல்லூரிக்குத் தானே நல்ல பெயர் கிடைக்கின்றது. பல கல்லூரிகளில் அவர்களே மாணவர்களுக்கு விடைகளைச் சொல்லித் தருகின்றார்கள். நீங்கள் இப்படி மாணவர்களைத் தண்டிக்கின்றீர்களே' என்று என்னிடம் குறைப்பட்டுக்கொண்டார்கள். இந்தமாதிரி நிலையும் இருக்கிறது.

பல்கலைக் கழகங்களில் ஆசிரியர்களும், கல்லூரி முதல்வர்களும், விரிவுரையாளர்களும், சேர்ந்து செய்கிற நிலையைப் போல சென்ட்ரலைஸ்ட் வேல்யுவேஷன் (Centralized Valuation) என்ற திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. இப்படிச் செய்தால் வேண்டியவர்களுக்கு மார்க் போடாமல் தடுப்பதற்காக இது வழி செய்யும் என்று கூறுகிறார்கள். மத்தியிலே வைத்துக் கொண்டு (Centralized Valuation) மார்க் போடுவதால் பேப்பரைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பது எளிதாக இருக்காது என்று காரணம் கூறுகிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி-யில் 50 ஆயிரம் மாணவர்கள், 80 ஆயிரம் மாணவர்கள் தேர்விலே கலந்து கொள்கிறார்கள். இப்படி பெரும்பாலான மாணவர்கள் கலந்து கொள்ளும் தேர்வின் விடைத் தாள்களைத் திருத்துவதற்காக ஆசிரியர்களை சென்னைக்கு வர வைக்கிறார்கள். பெண் ஆசிரியர்கள் சென்னைக்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் குழந்தைகளுடன் வருகிறார்கள். பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாகிறார்கள். ஆண் ஆசிரியர்களும் பலவிதமான தொல்லைகளுக்கு மத்தியிலே சென்னைக்கு வருகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதற்கு பதிலாக சென்னைப் பேப்பரை நாகர்கோவிலுக்கும், நாகர்கோவில் விடைத்தாள்களை சென்னைக்கும் அனுப்பினால் இதைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து சிபாரிசு செய்வது என்பது சுலபமான காரியமாக இருக்காது. பிரி பூனிவர்த்திக்கு இருக்கும் முறையை

4th March 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

எஸ்.எஸ்.எல்.லி-க்கும் வைத்திருப்பது அவ்வளவு சரியாக இல்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அரசு இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல் கல்வித் துறையைப் பொறுத்த மட்டில் அதை செகண்டரி கல்வி, எலிமெண்டரிக் கல்வி என்று இரண்டாகப் பிரித்து இருக்கிறோம். அதைப் போல கல்வியின் பல்வேறு நிலையிலும் பிரித்தால் இது திருந்துவதற்கு வழி இருக்கும். நம்முடைய பொருள் இல்லாத நிலையைக் கவனித்து இன்று இல்லா விட்டாலும் பின்னால் ஒரு சமயம் பயன் அளிக்கத் தக்க முறையிலே நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்னும் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் (Midday meals) மதிய உணவுத் திட்டத்தினால் புகுந்த தொல்லைக்கு உள்ளாகிறார்கள். மதிய உணவிற்காக அரசாங்கம் 6 பைசா கொடுக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இரண்டு பைசா, பொது மக்களிடம் இருந்து இரண்டு பைசா பெறப்படுகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இரண்டு பைசா கொடுக்க வேண்டும் என்று இருந்தாலும், சில பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் கொடுக்கின்றன, சில கொடுப்பதில்லை. பொது மக்களிடம் இருந்து வசூலிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்க ஆணையிருந்தாலும் இப்படிச் செய்யப்படுவதில்லை. பொதுமக்களிடம் இருந்து பணம் வசூலித்ததாகக் கணக்கு மட்டும், கள்ளக் கணக்கு மட்டும் எழுதப்படுகிறது. அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டிய 6 பைசா சரியாக வந்து விடுகிறது. இப்படி கள்ளக் கணக்கு எழுதுவது டிபுடி இன்ஸ்பெக்டருக்கும் தெரியும், டி.இ.ஓ-வும் இதை ஏற்றுக் கொள்கிறார். இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றவேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியன்களே மதிய உணவைத் தயாரித்து பள்ளிகளுக்குக் கொடுக்கும் ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்கள் கள்ளக் கணக்கு எழுதும்போது மாணவர்களின் உதவியுடன் செய்யப்படுகிறது. இதனால் 5 வயது குழந்தைகளின் உள்ளங்களிலே ஒரு தவறான எண்ணம் உண்டாகிறது. இப்படித் தவறான எண்ணம் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்பைக் கொடுக்கக் கூடாது என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

நமது திட்டத்திலே சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக அதிகம் செலவு செய்யவேண்டும். பெரும் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு செலவு செய்து விட்டால் மட்டும் விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் காண முடியாது. பெரும் பாசனத்திட்டங்களில் ஒன்று பேச்சிப் பாறை அணைத் திட்டம். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இரண்டு திட்டங்களில் ஒன்று பேச்சிப் பாறை அணைத் திட்டம். மற்றொன்று பெருஞ்சாணித்திட்டம். இந்த இரண்டு திட்டங்களைத் தவிர அங்கே 8 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட குளங்கள் இருக்கின்றன. முன்பு நாங்கள் சார்ந்து இருந்த திருவாங்கூர் கொச்சி ராஜ்யத்தில் இந்த 8 ஆயிரம் குளங்களில் இரண்டாயிரம் குளங்களைத் தனியாருக்கு விவசாயத்திற்கு உடைமையாக்கி விட்டார்கள். இருக்கின்ற மற்ற குளங்களும் இப்போது தூர்ந்து கொண்டு

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [4th March 1969]

இருக்கின்றன. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே தோவானை ஊராகாவிலே அல்லித்துறை அணைக்கட்டு இருக்கிறது. பேச்சிப் பாதைத் திட்டத்திலே இரண்டு அணைக்கட்டுகள் இருக்கின்றன. இன்னும் மூன்று அணைக்கட்டுக்கள் கட்டுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. இதைப்பற்றி ஆராய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பெய்கிற அதிகமான மழை நீரைத் தருந்த முறையில் தடுத்து நிறுத்தி அணைகளைக் கட்டி அதன்மூலம் தண்ணீர் வீணாகாமல் தடுத்தால் அதன் பயனாக ராதாபுரம் பகுதிக்கு வாய்க்கால் மூலம் தண்ணீர் கொண்டு சென்று திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் விவசாயத்தைப் பெருக்க முடியும். எனவே அதிகமான அளவிற்கு நீர்த்தேக்கங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு அரசு ஆராய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, நமது மாண்புமிகு விவசாயத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உணவு உற்பத்தி பெருக வேண்டுமானால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல ஊக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஏற்கனவே நெல் பயிர் செய்பவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுவந்த பூச்சி நாசினி தெளிப்பான் மருந்து சப்ஸிடி (Subsidy) இப்போது இந்த பட்ஜெட்டிலே குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு 50 சதவீதம் இருந்தது. இப்பொழுது இந்த பட்ஜெட்டிலே 35 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூச்சி நாசினி மருந்து பாலிடால் அதிகமாகப் பயன்படுத்துவதற்காக, விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதற்காக, அவர்களுக்கு சப்ஸிடி கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இதைக் குறைத்து இருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல. நாட்டிலே உணவுத் துறையிலே நெருக்கடி இருக்கும் இந்த நேரத்திலே விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் முறையிலே கொடுத்து வந்த சப்ஸிடியைக் குறைக்கக் கூடாது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே நெல் விலை கோட்டைக்கு 75-ல் இருந்து 45 ஆகக் குறைந்துவிட்டது. அதிக விலைக்கு விற்க வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால் விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியான விலையில் விற்காவிட்டால் உணவைப் பெருக்கும் விவசாயிக்கு ஊக்கம் குன்றிவிடும். இப்படி விலை குறைந்து கஷ்டப்படும் விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கம் சலுகை அளிக்கும் முறையில் உரம், மற்றும் விவசாயப் பொருள்களைக் குறைந்த விலையில் அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி: நெல் சாகுபடி செய்கிறவர்களுக்கு 25 சதவீதம் மானியமாக வழங்கப்பட்டு வந்தது. வியாபாரப் பொருள்களான மணிலா, கரும்பு போன்றவைகளுக்கு 50 சதவீதம் என்று இருந்தது. இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக்கி 35 சதவீதம் என்று மாற்றி அமைத்ததால் அரசாங்கத்திற்குக் கூடுதலாகச் செலவு ஏற்பட்டது. மத்திய சர்க்கார் இந்த சப்ஸிடியை நிறுத்த வேண்டும் என்று ஆணையிட்டிருக்கிறது. காரணம் ஆரம்பத்திலே இந்தப் பூச்சி மருந்து உபயோகிப்பதை

4th March 1969] [திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி]

விவசாயிகள் விரும்பி வரவேற்காத காரணத்தால் அவர்களுக்கு சப்ளிடி கொடுக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அனைவரும் உபயோகிக்க ஆரம்பித்து விட்டதனால் இதை நிறுத்த வேண்டும் என்று அரசு ஆணையிட்டுள்ளது. இந்த 35 சதவீதத்தையும் 30 சதவீதம், 25 சதவீதம், 20 சதவீதம் என்று குறைத்துக் கொண்டு வந்து கடைசியில் அடியோடு எடுத்துவிட வேண்டும் என்று கூறி இருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு என்ன கூறி இருந்த போதிலும், இந்த அரசு 10 சதவீதத்திற்குக் கீழே குறைக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்களின் விளக்கத்திற்கு நன்றி. ஆனால் மத்திய அரசு இந்தவிதமாக பூச்சி நாசினி மருந்துகளுக்கு அறவே நிறுத்த வேண்டும் என்பதை பலமாக எதிர்க்க வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துகிறேன். எங்களுடைய ஆதரவை எல்லாம் வைத்து அமைச்சர்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டுமானால் விவசாயிகளிடம் நேரிடையாகப் போய் அவர்கள் மூலம் ரூலை எழுப்ப வாய்ப்புத் தந்தால் அதைச் செய்வதற்கு தயங்கமாட்டோம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் நெல் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள்தான் பாதிக்கப் பட்ட விவசாயிகள். மற்ற பயிர்களும் பயிர் செய்தால் அவர்களைப் பாதிக்காது. நெல் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்குச் சலுகை அளிக்கவேண்டும். உரத்திற்கு விலையைக் கூட்டியிருக்கிறார்கள். அதை வன்மையாக அத்தனை விவசாயிகளும் எதிர்க்கிறார்கள். நெய்வேலியை நம் பகுதியில் வைத்துக்கொண்டு இங்கே உரத்தை உற்பத்திசெய்து நம் மீது அதிக விலைக்கு சுமத்தினால் மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது. விவசாயிகளின் சார்பில் இந்தக் ரூலை டில்லிக்கு எட்டும்படியாக நமது அமைச்சரவை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இறுதியாக இன்னும் சில நிமிஷங்களில் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒரே ஒரு விஷயம் தான். நமது பட்ஜெட்டில், உணவு நெருக்கடியை சமாளிப்பதற்கு ஜனத் தொகையை மட்டுப்படுத்துவது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு குடும்பக்கட்டுப்பாடு திட்டத்தை எல்லோரும் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லாம் அதை அமுல் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒருவேளை மாண்புமிகு திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் கூட நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டு அமுல் நடத்துகிறோம். நமது அரசாங்கத்திற்கு பணிவான வேண்டுகோள். பிச்சைக்காரர்களுக்கெல்லாம் கட்டாயமாக குடும்பக்கட்டுப்பாடு அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் நம்மைவிட குறைந்தவர்கள் என்று சொல்லவில்லை. இனிமேல் பிச்சைக்காரக் குழந்தை பிறக்காமல் இருக்கட்டும். கூலி வேலை செய்கிறவன் குழந்தையைப் பெறட்டும். பிச்சைக்காரர்களும் மனிதர்கள். மனித உணர்ச்சியால் குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. அந்த நிலைபராமல் ஆண் பெண் இரு பாலாளுக்கும் அறுவை சிகிச்சை செய்தால் ஒருவேளை வருங்காலத்தில் பிச்சைக்காரக்

[திரு. வி. தங்கபாண்டியன்]

குழந்தை இருக்காது. கதையில்தான் இருக்கவேண்டும். இத்தனை நல்ல அம்சங்கள் கொண்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தை மனம் உவந்து வரவேற்று இன்னும் நாங்கள் விரும்புகிற கருத்தை எல்லாம் அதில் இடம் பெறச் செய்வதற்கு அரசு இயன்ற முயற்சிகள் எடுத்து தேவைப்பட்டால் துணை மசோதாவால் பணம் கேட்டு வாங்கி மாமன்றத்தின் அனுமதியும் பெற்று, மேலும் பல நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்கு தேவையான பணத்தை அரசு மத்திய அரசிடம் கேட்டு வாங்குவது முறையான உரிமைதான் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு விடைபெறுகிறேன்.

* திரு. வி. தங்கபாண்டியன் : தலைவரவர்களே, “இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு” என்ற முறையோடு மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நாம் எல்லாம் போற்றி, பாராட்டும் அளவுக்கு இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையை நம் முன்னால் சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். நிதியமைச்சருடைய மதிப்புமிக்க இந்த அறிக்கை பல்வேறு தரத்தாலும் போற்றி பாராட்டப்படுவதற்குக் காரணம் இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் வரி இல்லை என்ற இன்பச் செய்தியின் மூலம் தமிழக மக்களுக்கு இந்த அரசு தருகின்ற பொன்னான பரிசாகும்.

(Thiru M. Sankaralingam Pillai in the Chair)

ஒரு பரிசல்ல, இரண்டு பரிசல்ல, பல பரிசுகளை தமிழக அமைச்சரவை இந்தப் புதிய அமைச்சரவை, தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தந்திருக்கிறது. என்னுடைய அருமை என்.ஜி.ஓ. நண்பர்கள் போற்றி, பாராட்டி வரவேற்கிற கல்யாணப் பரிசு என்று, கல்யாணக் கடன்களை அவர்களுக்கு இந்த அரசு கொடுத்திருக்கிறது. புகழுக வகுப்பில் படிக்கிற அத்தனை மாணவர்களுக்கும் இலவசக் கல்வி தருகிற அளவுக்கு இந்த அரசு முன் வந்திருக்கிறது. இப்படித் தொடர்ந்து பல புதிய வாய்ப்புகளை, வசதிகளை, பரிசுகளை, கொடுத்திருக்கிற நிதி நிலை அறிக்கை உண்மையிலேயே மதிப்புமிக்க அறிக்கை, என்று பாராட்டுகிறோம். இந்த அறிக்கை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய கருத்துக்களை இந்த நாட்டுமக்களுக்கு மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும் அளவுக்கு இருக்கிறது. நமது மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தாலும் கூட அண்ணாவின் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்ற மாணவர் என்ற கருத்துக் கேற்ப இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை அளித்திருக்கிறார். அருமை நண்பர் மாண்புமிகு உறுப்பினர், திரு. சுவாமிநாதன் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். பவு மாநிலங்களிலே துண்டு விழுகிற பட்டுஜட்டுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்; அவைகளை, அந்த மாநிலங்கள் பெருமையாகக் கருதுகிறது என்று. ஆனால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சி செய்கிற தமிழ்நாட்டில் இந்தத் துண்டு விழுகிற நிதி நிலை அறிக்கை வேண்டுமென்று செய்வதில்லை. இந்த நிலையில், மத்திய அரசுக்கும்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [4th March 1969]

மாநில அரசுக்கும் உள்ள உறவு முறை பற்றிப் பேசியாக வேண்டும். நமது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் ஒரு அருமையான கருத்தை வெளியிட்டார்கள். மத்திய அரசு எந்த அளவுக்கு உறவு கொண்டாடுகிறதோ அந்த அளவுக்கு மாநில அரசு உறவுக் கரம் கொடுக்கும்; ஆனால், உரிமைக்கு குரல் எழுப்பி போராடவும் தயங்காது என்று உறுதி கூறினர். இந்த சமயத்தில் மத்திய அரசு வேறு பல மாநில அரசுகளை விட தமிழக அரசிடம் எந்த அளவுக்கு பக்குவத்தோடு, பரிவோடு, பண்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று சிந்தித்து தமிழக அரசுக்குச் செய்ய வேண்டிய நல்ல உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். நாம் தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றக் கட்சி நண்பர்கள் கூட மத்திய அரசு உதவி செய்யவில்லை என்று குற்றம் சாட்டினர். ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்து அதே குரல் எழுப்பப் பட்டது. மராட்டியத்திலிருந்தும் எங்களுக்கு நிதி பற்றவில்லை என்ற குரல். மைசூர் மாநில முதலமைச்சர் தனது மாநிலம் புறக்கணிக்கப் படுகிறது என்று குரல் கொடுக்கிறார். ஆகவே, மாநிலங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன என்பதில் மாறுபாடு இல்லை. வேண்டுமென்றால், அதைத் தெரிவிப்பதில் ஜோதி பாலு கொஞ்சம் வேகமாக இருக்கலாம். நம்புதிரிபாட் அதை விட வேகமாகப் போகலாம். நமது முதல்வர் கருணாமிக்க சிங்கமாகும். எந்த நேரத்திலும் கர்ஜிக்கக் காத்திருக்கும். ஆகவே, மத்திய அரசு இந்த மாநில அரசுடன் உறவைப் பலப்படுத்தி தன்னுடைய நிதியிலிருந்து தமிழகத்திற்கு தாராளமாகக் கொடுக்க வேண்டும். தமிழக அரசு தன்னுடைய பொறுப்பை உணர்ந்து, நிதி சிலைமையை உணர்ந்து இந்த அறிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறது. வேறு மாநிலங்களில் நடிகள் இருக்கின்றன, ஏராளமான நீர் கடலில் விழுகிறது. அது கேரளா மாநிலமானாலும் சரி, ஆந்திர மாநிலமானாலும் சரி, மத்திய அரசு தலையிட்டு வீணாகக் கடலுக்குச் செல்லுகிற நீரைத் தமிழகத்திற்குக் கொடுக்கும்படி செய்தால் தமிழகம் விவசாயத் துறையில் தன்னிறைவு பெற்று பிற மாநிலங்களுக்கும் உணவுப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்யும் அளவுக்கு வளப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். மத்திய மாநில உறவு பற்றிக் குறிப்பிடும்போது காங்கிரஸ் கட்சி நண்பர்கள் நாம் ஏன் மனு போடவேண்டுமென்று கேவலமாகப் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் போராடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றைய தினம் Government Federal கூட்டாட்சி முறையில் மத்திய அரசு நடக்கிறது. அது தனக்கு அதிகாரத்தை அதிகமாகக் குவித்துக் கொண்டு, அதிகாரத்தைச் செலுத்தி ஏதோ பிச்சைக்காரனுக்குப் பிச்சை இடுவது போல கேட்கிற நேரத்தில் கொஞ்சம் கொடுக்கிறது. கேரள அரசு மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் மீது போட்ட வழக்குகளை வாபஸ் வாங்குகிறது அதே பாதையில்தான் மேற்கு வங்காள அரசும் நடக்கிறது. ஆனால், கருணா உள்ளம் படைத்த நமது முதல்வர் முறைப்படி செயல்பட வேண்டும் என்ற நிலையில் உள்ள காரணத்தால் தமிழக அரசு மத்திய அரசுக்கு வேண்டுமோ விடுத்திருக்கிறது. இதைப் புரிந்து மத்திய அரசு தமிழக

[திரு. வி. தங்கபாண்டியன்] [4th March 1969]

அரசுக்குக் கூடுதலான நிதி கொடுத்து 16 கோடி துண்டு விழுவிற்ற நிலையை மாற்றினால் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் பூரணமாக, நிறைவேற்றப் பட்ட திட்டமாக இருக்கும். இன்னொன்று, இந்த அமைச்சரவையைப் பாராட்டிக் கூறுகிறேன். நம் மதுரையில் இருக்கிற பல்கலைக் கழகத்திற்குப் பேரறிஞர் அண்ணாவிறுடைய பெயரால் “அண்ணா பல்கலைக் கழகம்” என்று அழைக்கப்படும் சூழ்நிலையை இந்த அரசு உருவாக்க வேண்டும். அருளுக்கு எழுப்பப் பட்டிருக்கிற சமாதியாக சென்னை கடற்கரையில் புதிய கலங்கரை விளக்கம் ஒன்றை அமைக்க இருக்கிறார்கள். அது அந்த அறிவுச் சுடருக்குப் பொருத்தமாக இருக்குமென்று கூறிக் கொள்ளுகிறேன். 1958-59-ல் நிதி நிலை அறிக்கை பற்றி பேசும் பொழுது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அது எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று தன்னுடைய கருத்துகளை வெளியிட்டார்.

Rob Peter and pay Paul என்ற நிலையில் இருக்கக் கூடாது. ஏதோ ஒரு இடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு இன்னொரு இடத்திற்குக் கொடுக்கக் கூடாது, எந்தெந்த மாநிலங்களில், எங்கெங்கே நிதி வாய்ப்பு இருக்கிறதோ அதைப் பெற்று சேகரித்து இல்லாத இடங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றார். ஒரு உதாரணம் கூட சொன்னார். ஒரு அரசன் கையில் இருக்கிற பனிக் கட்டி சேனாதிபதி கைக்குப் போய், மந்திரி கைக்குப் போய் கடைசியாக வரும்போது பனிக் கட்டி தண்ணீராக மாறுகிறது. ஒரு அரசு திட்டம் போடுகிறதென்றால் அதனுடைய முழுமையான பயன் சாதாரண மக்களுக்குப் போக வேண்டும். அந்த நிலையில் தான் இன்றைய தினம் தமிழக அரசு நகரப் பகுதியில் வாழும் மக்களோடு கிராமங்களில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கைக்குப் பாடுபடுகிறது. அண்ணா அவர்களே வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றார்கள், உழவர்களுடைய உள்ளத்தில் புயல் இருக்கக்கூடாது, அமைதியும் முழுமையும் இருக்க வேண்டும் என்று. எனவே அந்த உழவர்களுடைய உள்ளப் புயல் நீக்கப்படுவதற்கு தமிழக அரசு பல்வேறு அலோசனைகளைக் கூறியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். குறிப்பாக மிகப்பெரும் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களில் கவனம் செலுத்துவதைவிட இப்போது சிறு நீர்ப்பாசனங்களில் கவனம் செலுத்த முன்வந்து இருப்பதானது வரவேற்கத் தக்கதாகும். எங்கள் மாவட்டத்தில் கூட நீண்டநெடுங்காலமாக நாங்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்த சில பல திட்டங்கள் இப்போது எடுத்துக் கொள்ளப்பட இருப்பது கண்டு நாங்கள் உண்மையிலேயே இந்த அரசுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம். சென்ற ஆண்டில் விவசாயத் துறையில் கணிசமான முன்னேற்றத்தைக் கண்டு இருக்கின்றோம் என்றால் அதற்கு முக்கிய பொறுப்பேற்க வேண்டியவர்கள் கூட்டுறவத் துறை அமைச்சர் அவர்கள்தான். சென்ற ஆண்டில் மாண்புமிகு மாதவன் அவர்கள் கூட்டுறவத் துறையிலேயே ஒரு பெரும் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது என்று கருதுகிறேன். காரணம் ஒரு சிலருடைய ஏகபோக உரிமைகளாக இருந்துவந்த பல கூட்டுறவு

4th March 1969] [திரு. வி. தங்கபாண்டியன்]

ஸ்தாபனங்களை மக்களுடைய சொத்துக்களாக மாற்றி அமைத்தார்கள் அவர்கள். சென்ற ஆண்டில் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஏறக்குறைய ஒரு கோடி ரூபாய் அளவிற்கு கூட்டுறவு சொசைடிகள் மூலமாகவும் சங்கங்கள் மூலமாகவும் விவசாயத்திற்குப் பெரும் அளவிற்கு கடன்கள் வழங்கப் பட்டதாலேயே இந்த ஆண்டு பெரும் பஞ்சத்திற்கு இடையிலும் அந்த மாவட்டத்தில் ஓரளவிற்கு விவசாயம் செய்யும் நிலை இருக்கின்றது.

கல்வித் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் தனது மொத்த வருவாயில் ஏறத்தாழ 24 சதவிகிதத்தினை கல்வித்துறைக்காகவே செலவிட்டு வருகின்றது. கல்வித்துறையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி கனம் அங்கத்தினர்கள் இங்கே பேசினார்கள். ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவார்கள், When wealth is lost nothing is lost; when health is lost something is lost; but when character is lost everything is lost என்று. சொத்தை இழந்தால் எதையும் இழந்ததாகக் கருத மாட்டோம், உடல் நலத்தை இழந்தால் ஏதோ கிலவற்றை இழந்ததாகக் கருதுவோம், ஆனால் நல்ல பண்பாட்டை இழந்துவிட்டால் உலகத்தில் அனைத்தையும் இழந்ததாகக் கருதுவோம் என்று சொல்லப்படுவதுண்டு. இன்று அண்ணாவின் நிழலில் செயல்பட்டு வரும் இந்த நல்லாட்சியில் பண்பாடு எங்கும் பூத்துக் குலுங்குவதைக் காண முடிகின்றது.

அடுத்து எனது சொந்த மாவட்டத்தில் காணப்படும் சில பிரச்சனைகளை இந்த சபையின் முன் வைக்க விரும்புகிறேன்.

நீண்ட நெடுங்காலமாக எங்கள் மாவட்டம் என்றென்றும் ஒரு புறக்கணிக்கப்பட்ட மாவட்டமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் கடந்த இரண்டாண்டு காலத்தில் அந்த மாவட்டம் நல்ல முறையில் அரசினரால் கவனிக்கப்பட்டு வேறு பல மாவட்டங்களுக்குச் சரிசமமாக முன்னேறிக்கொண்டு வருவதைக் காண்கிறோம். ஆனால் இன்னமும் செய்யவேண்டியவை பல இருக்கின்றன. முதுகுளத்தூர் தாலுக்காவிற்கென ஒரு ஸ்பெஷல் டெபுடி போலீஸ் ஸூப்பெரிண்டென்டெண்டு இருக்கிறார். அது ஏற்பட்ட நிலை இந்த மன்றத்தில் வீற்று இருக்கும் பலருக்கும் தெரிந்து இருக்கும். இன்றைக்கும் அங்குள்ள மக்கள் சுதந்திர வாழ்வினை இழந்து போலீஸுக்கு பயந்து வாழும் நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமானால் அங்கே ஓரளவிற்குப் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். அதற்கு அங்குள்ள இந்த ஸ்பெஷல் டி.எஸ்.பி-க்குப் பதிலாக ஒரு ஸ்பெஷல் டெபுடி கலெக்டர் நியமிக்கப்பட்டால் அங்கே பல திட்டங்களைச் செயல்படுத்த முடியும். அந்தத் தாலுக்காவிற்காக ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை என்று ஒன்றும் கிடையாது. உள்ள தெல்லாம் விவசாயம்தான். வேறு ஒன்றும் இல்லை. விவசாயமும் நல்லமுறையில் செய்ய முடியாத அளவிற்கு இருப்பதால் அங்குள்ள மக்கள் தங்கள் கவனத்தினை வேறு திசைக்குத் திருப்பி

4th March 1969] [திரு. வி. தங்கபாண்டியன்]

வனிகேருர்கள். எனவே உழைப்பதற்குத் தயாராக இருக்கும் அவர்களுடைய உழைப்பினை நல்ல முறையில் பயன்படுத்துவதற்கு ஏற்ற முறையில் அங்கே புதிய புதிய தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டும். அதற்கான பல திட்டங்களைத் தீட்டி செயல் படுத்த வேண்டும். அதுபோலத்தான் அருப்புக்கோட்டை மீகப் பெரிய தாலுக்கா. அதன் உள்பகுதி திருச்சுழி வட்டம். இந்தத் திருச்சுழி தனி தாலுக்காவாக ஆக்கப்பட வேண்டும். ஏன் என்றால் இப்போது அது மிகவும் பின்தங்கிய பகுதியாக இருக்கிறது. நேற்றைய அரசு செய்த தவறை இந்த அரசும் செய்யக் கூடாது. முன்பு என்ன செய்தார்கள் என்றால் தார் ரோடுகளை சிமெண்ட் ரோடுகளாக மாற்றினார்கள். இப்போது வேண்டுவது அது அல்ல. பல கிராமங்களுக்கு இன்னும் சரியான பாதை வசதியே இல்லாமல் இருக்கிறது. கிராம மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலை மாற வேண்டும். கிராம மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைப் பார்த்து அறிந்து அவற்றை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். கிராம மக்களை இன்றையதினம் அரசிலுள்ளவர்களைப்போல வேறு யாரும் அறிந்து இருக்க முடியாது. எனவே நிச்சயமாக அவர்களுடைய குறைகள் போக்கப்படும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். கல்வித் துறையில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஏறத்தாழ 65 கோடி ரூபாய் இந்தத் துறைக்கு என செலவிடப்படுகிறது. இதை விட 7,900 ஆசிரியர்களுக்கு புதிய வேலை வாய்ப்புகள் இந்த அரசினால் ஏற்படுத்தித் தரப்பட்டு இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நல்ல பல காரியங்களுக்கு முன்னோடியாக இருக்கும் இந்த அரசினைப் பாராட்டுவது எனது நன்றிக் கடமை என்று பாராட்டி எனது உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. VICE-CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

